Ludas Matyi

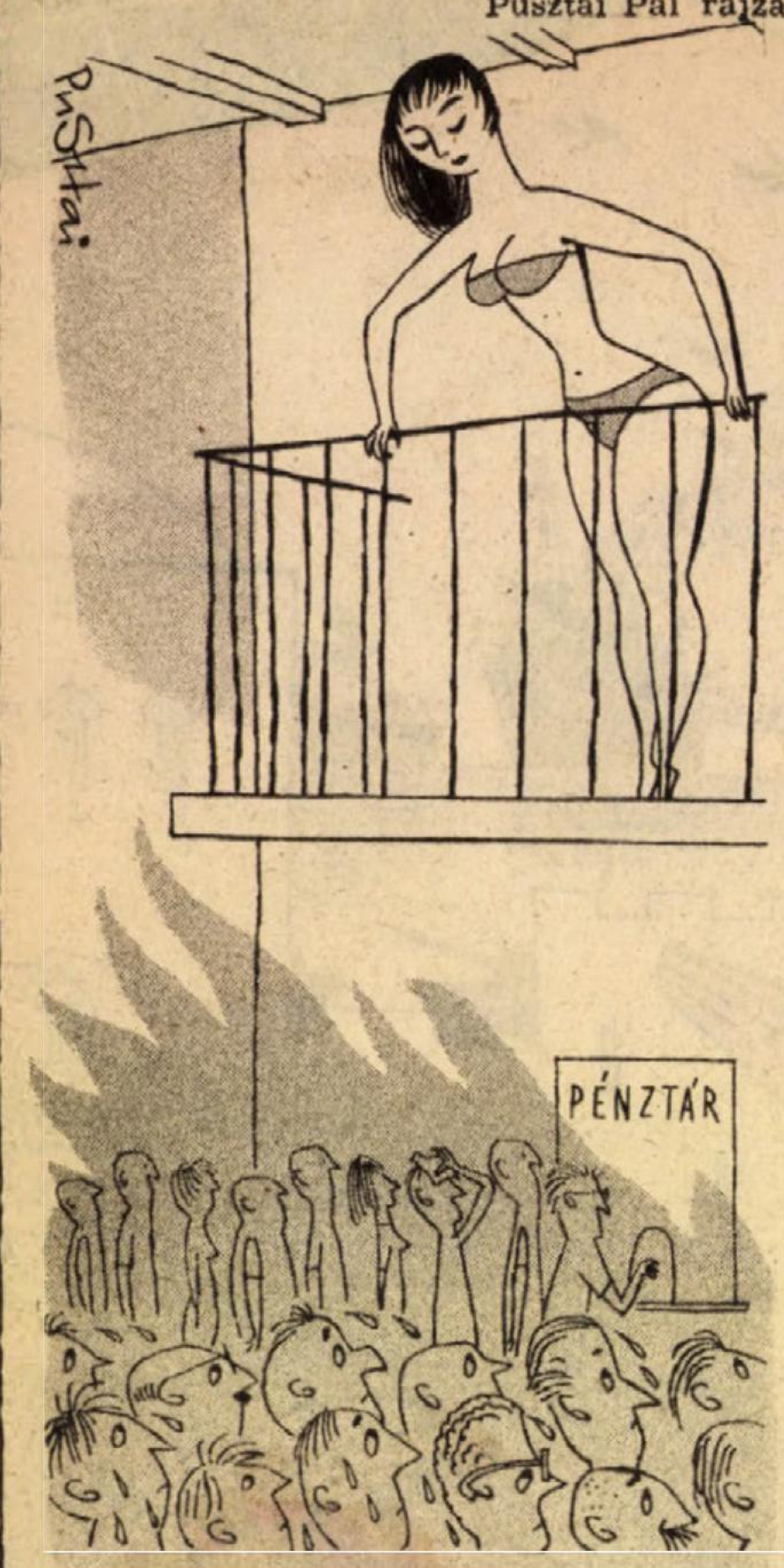

Sándor Károly rajza

— Mondd, óh uram: mit keresnek az amerikaiak itt Libanonban?
— Hogy mit keresnek, fiam? Azt, amit Irakban elveszítettek.

Vasárnap a Palatinuson

Pusztai Pál rajza

A pokol és a pokol tornáca

Hölgy sajtóban

Előttem lépegetett a Váci utcán a legeslegutolsó divat szerint deréktól térdig külhoni újsághírekbe burkolva. Mint egy kapualjba kitett csecsemő, valami régies érzelgős regényben.

Csak úgy hullámzottak karcsú csípeje körül a Daily Worker, az Humanité és a Liberation vezércikkei, riportjai és glosszái. (Az óvatos tervező ugyanis kizárólag a szocializmust építő béketáborral, a tervgazdálkodással, a népi demokráciákkal rokonszenvező újságok hírverésével díszítette a selymet.)

Miközben a sajtóba burkolt hölgy mögött ballagtam, elmerengtem az új divat várható fejlődésén: miért csak újság? Könyv nem lehet? Ki-ki fölölti majd kedvenc olvasmányait. Egy estélyi ruhára épp ráfér a Háború és Béke, egy fürdőruhára pedig, ha ügyesen gazdálkodunk, rá lehet szorítani akár egy kétsoros epigrammát is. Kezdő íróknak, költőknek nem kellene többé pankrációs küzdelmet vivniok művük kiadásáért a lektorokkal: egyszerűen magukra öltik alkotásukat és így biztosítják a legszélesebb nyilvánosságot.

Ábrándozásomban férfihang zavart meg. Odanéztem. Két fiatalember haladt mellettem.

— Te, ismered ezt a nőt? — kérdezte az egyik, a haladó nyugati sajtótermékekbe csomagolt nőre mutatva.

A másik legyintett.

— Persze, már rég kiolvastam.

Kertész Magda

Divatos ruhaminták

Szegő Gizi rajza

Szenvedély

Apák napja volt. Kabátom belső zsebében szívmelengetően lapult a fizetési boríték. Éppen hazafelé indultam, amikor hirtelen elém toppant Kemény, más néven Könyvkukac és rámkacsintott:

— Na, megyünk az antikváriumba?

Könyvkukacról tudni kell, hogy megrögzött könyvvásárló. Minden pénzét könyvekre költi. Rongyos az inge, a kabátujja, a nadrágjának fényes és átlátszó az ülepe, de ő mit sem törődik ezekkel a dolgokkal. A szeme karikás a sok olvasástól, a bőre sárga, mint a régi könyvek lapjai. Már elvonó-kúrán is volt, ahol Beniczkyné Bajza Lenkét és Pekár Gyulát olvastattak vele, de nem értek el semmi eredményt. Félévig szolidan élt, csak rumot ivott, aztán ismét elkapta a régi szenvedély.

— Nem megyek, Könyvkukac! Odahaza vár a feleségem és várnak a gyermekeim. Nem megyek és punktum. Új életet kezdtem...

— Na, ne izélj! — lök oldalba Könyvkukac. — Csak egy brosúrát, az én egészségemre. Ma van a születésnapom. Fizetem.

— A múlt héten is születésnapod volt. Mondom, hogy nem megyek, és ha én egyszer azt mondom, hogy nem megyek...

Mielőtt beléptünk volna a boltba, felemeltem intő szavamat:

— Csak egy brosúrát!

Barátom bólogatott és esküre emelte a kezét. Amikor átléptem a küszöböt, megfogadtam magamban, hogy utoljára jövök ide, ez tulajdonképpen búcsúlátogatás. Ezentúl még a tájékára sem jövök az antikváriumnak. Az üzlet mint mindig fizetésnapon, tele volt. Züllött csend fogadott, csak a könyvek lapjai zizegtek. A haverok, a törzsvendégek felemelték fejüket a könyvekből és halkan köszöntöttek, de szép számmal akadtak olyanok is, akik már annyira mámorosak voltak, hogy meg sem ismertek. Zavaros tekintettel bámultak rám a szemüvegük mögül és aztán gyorsan visszadugták fejüket a könyvbe. Barátom lázasan turkálni kezdett a könyvekkel teli ládában és teljesen elfeledkezett rólam. Én meg tétova léptekkel odamentem az egyik polchoz és találomra kihúztam egy könyvet. Szerencsém volt, épp azt a könyvet kerestem már hetek óta. Szomjasan, mohón belelapoztam, aztán lehunyt szemmel megszagoltam. Kellemes doh-szaga volt.

— Ezt megveszem... — motyogtam, de aztán megnéztem az árát és rögtön kijózanodtam. Szótlanul visszatettem a könyvet a helyére és magabiztos léptekkel, nyílegyenesen megindultam az ajtó felé. Könyvkukac utánam szaladt.

— Hova mész? — suttogta. Mindkét keze tele volt könyvekkel és a szeme keresztbe állt a gyönyörűségtől.

— Gyere te is! — könyörögtem. — Míg nem késő!...

— Te csak ne féltsd engem! — mondta durva, rekedt hangon. — Te mehetsz, ahova akarsz. Én maradok. Én nem félek a feleségemtől. Én nem számolok el minden fillérrel, mint te. Én nem sétálok cilinderben az ágy alatt, mint te. De ha akarsz, csak menj, senki sem tartóztat!

Juszt se mentem. Majd én megmutatom a haveroknak, gondoltam, hogy nem félek én senkitől és semmitől. Visszamentem a könyvespolchoz. Könyvkukac utánam jött és most már barátságosan azt sugdosta a fülembe:

— Csak egy-két könyvecskét veszünk. Bizisten. Aztán alo mars haza! Bizisten!

Félóra múlva már nyolc könyv hevert előttem és megbújva egy hűvös, pókhálós sarokban, a régi szép időket emlegettük Könyvkukaccal, amikor az egyik antikváriumból mentünk a másik antikváriumba, amikor az egész fizetésünket ellumpoltuk egy teljes sorozat Pallas-lexikonra, vagy egy ritka, első kiadású könyvre. Könyvkukac még azt is felelevenítette, a meghatottságtól remegő hangon, amikor egy közös barátunktól elloptuk a százkötetes Jókait.

Záróráig maradtunk. A jó öreg antikvárius többször is felszólított minket, hogy távozzunk, be akarja zárni a boltot, de mi még mindig a könyvek között bóklásztunk és válaszképpen elénekeltük a „Nem, nem, nem, nem megyünk mi innen el..." című dalt.

Az üzlet előtt csókkal búcsúztam el Könyvkukactól, aki állandóan testvérkémnek nevezett és könyvekkel megrakodva, jókedvűen elindultam hazafelé.

A feleségem már várt.

— Szabad tudnom, hol voltál?

Ez a néhány szó hideg zuhanyként hatott rám. Először csak hebegtem-habogtam, majd így mentegetőztem:

— Az úgy volt, anyukám, hogy az a marha, könyvbolond Kemény, tudod, a Könyvkukac, becsalt az antikváriumba egy brosúrát venni...

Mikes György

Leltár és Tündérkirály

Barátom kislánya, az ötéves Ágika, azzal fogad valamelyik nap:

— Nem hoztál nekem mackót?...

És rám néz, inkább bizalommal, mint csalódottan. Valóban, két hete mackót ígértem a gyereknek, és azóta Ágika szőke fejében személyem és egy reménybeli kis barna mackó képe örökre egybeforrott. Én ezzel számoltam és amikor idejövet a villamosról leléptem, rögtön a játéküzlet felé tartottam, ahol egy tábla fogadott:

Leltár miatt zárva!

Egész idáig azon törtem a fejem, hogyan is magyarázzam meg a gyereknek ezt a leltár-históriát. Eszembe jutott a gyerekkorom, amikor

Zsiga bácsi kispuskát ígért nekem, és minden alkalommal ezzel állított be:

— Nem kaptam puskát, mert a bótos összeverekedett a feleségével, nem akart mákostésztát enni...

Ezt az idétlen humort sosem vette be a gyomrom. És most Ágika néz és vár.

— Tudod, Ágikám — mondom és ölembe veszem a gyereket — hoztam volna én mackót, de be volt csukva az üzlet. Oda volt írva egy táblára nagy betűkkel: „Leltár miatt zárva." Kutya egy dolog az a leltár...

Ágika összeráncolt homlokkal néz maga elé, csöpp agya próbálja elhelyezni a kegyetlen „leltár" szót ismeretei világában. De nem bír vele és már görbül a szája:

— Mi az a leltár...?

Gyorsan hadarni kezdek.

— Hát, tudod, az úgy van, hogy az üzletben egy nagy könyvben minden játék be van írva, ezt hívják leltárnak. Aztán időnként megnézik, hogy megvan-e minden, ilyenkor becsukják a boltot, mert...

Ágika már nem figyel rám, az egészből nem ért egy szót sem. De ajka szegletén megjelenik egy kis fájdalmas mosoly, hasonló az enyémhez, amikor azt hallom, hogy a referens elutazott és nézzek be a hét végén... Hirtelen, ügyesen, másra fordítom a szót:

— Meg aztán, ott volt a tündérkirály is...

— Tündérkirály? — Ágikának felcsillan a szeme, egyszerre csupa érdeklődés.

— Az hát! Hosszú szakálla volt, fele sárga, fele fehér. Fele arany, fele ezüst. A korona meg félre volt vágva a fején, mert éppen jött ki az Italboltból, ahol megivott két fröccsöt. Az orra vörös volt, mint a tubarózsa. Azt mondom neki.

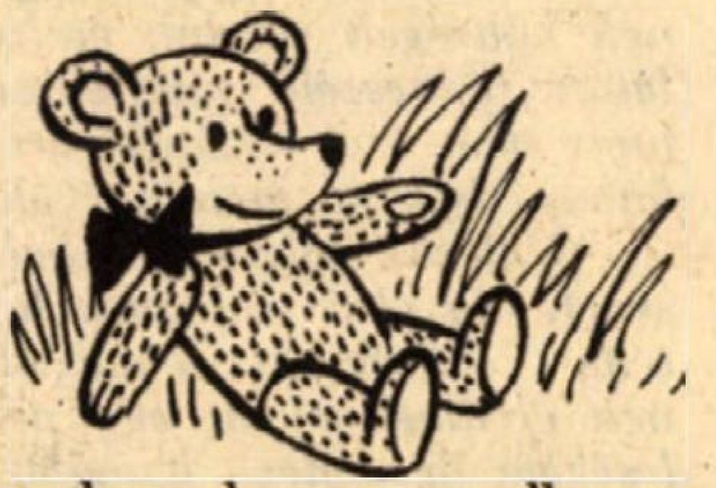
— Uram, királyom, mért van becsukva ez a bolt?

— Szerencséd — azt mondja —, hogy urad-királyodnak szólítottál, mert különben kutya ette volna meg a májadat... hukk.. Az üzlet bezárását én rendeltem el, mert egy kis barna mackó elbitangolt... Éppen az, amelyiket én Ágikának szántam... A világ legszebb kis mackója volt. Berkovicsnak hívták... Lehet, hogy elcsavargott a csibész, de az is lehet, hogy gonosz emberek elrabolták... Most mindenkit elküldtem, hogy kerítsék elő... Én pedig megittam két fröccsöt, a nyomozás érdekében, hukk... Ugye, Ágika, jól tette a tündérkirály, hogy becsukatta a boltot?

Ágika szeme úgy ragyog, hogy a tündérkirály orra sem különben.

— És meglesz a mackó? — kérdi aggódva.

— Biztosan. Kilenc tündér vesz részt a nyomozásban, gyorsabban repülnek, mint a repülőgép, pedig nincs is szár-

nyuk, csak egy propeller van a popsijukon és az állandóan forog, mint a ventillátor... Minden üzletbe benéznek, ahol mézet árulnak, mert tudod, hogy a mackók azt nagyon szeretik... Meg az erdőbe is elmennek, mert ott szeret Berkovics a legjobban csatangolni... De most már biztosan nagyon fáradt és azt énekli:

Nincsen nekem rekamiém,
nincsen nekem párnám,
Jó emberek, jó tündérek,
találjatok már rám...

— És soká találják meg? — kérdezte Ágika, mert már kezdte nagyon sajnálni a kis mackót.

— Ezt kérdeztem én is a tündérkirálytól. És tudod, mit válaszolt? Azt válaszolta: „Egy életem van, egy halálom, de három nap alatt Berkovicsot biztosan megtalálom..."

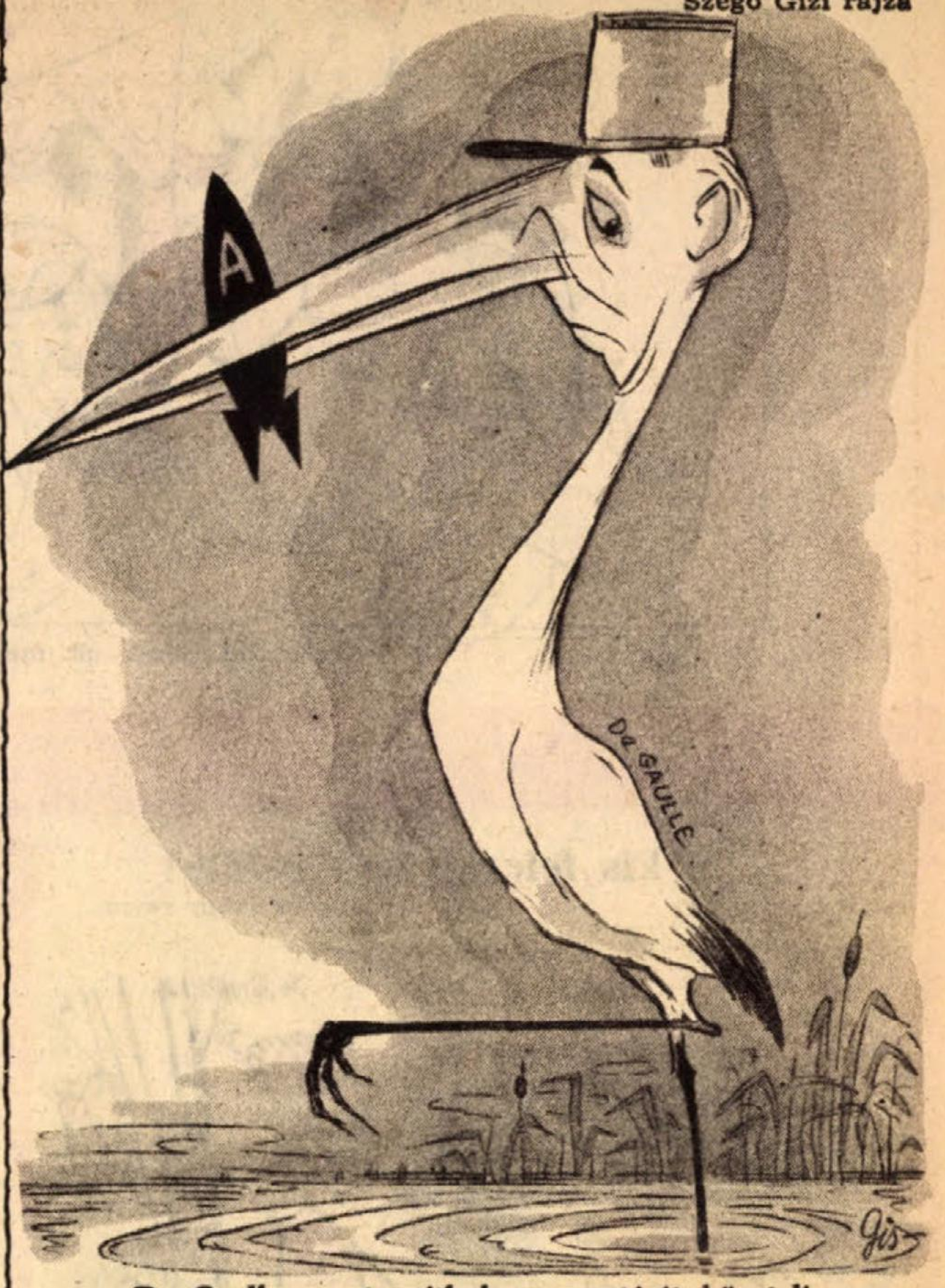
— Hukk... — mondta Ágika és lecsúszva az ölemből, megnyugodva játszani ment. Én meg letöröltem homlokomról a verejtéket.

Nem olyan egyszerű dolog az a realizmus!

Gádor Béla

A FALÁNK GÓLYA

Szegő Gizi rajza

De Gaulle az atomtitkok megosztását követeli

Előrelátó szövetkezeti elnök

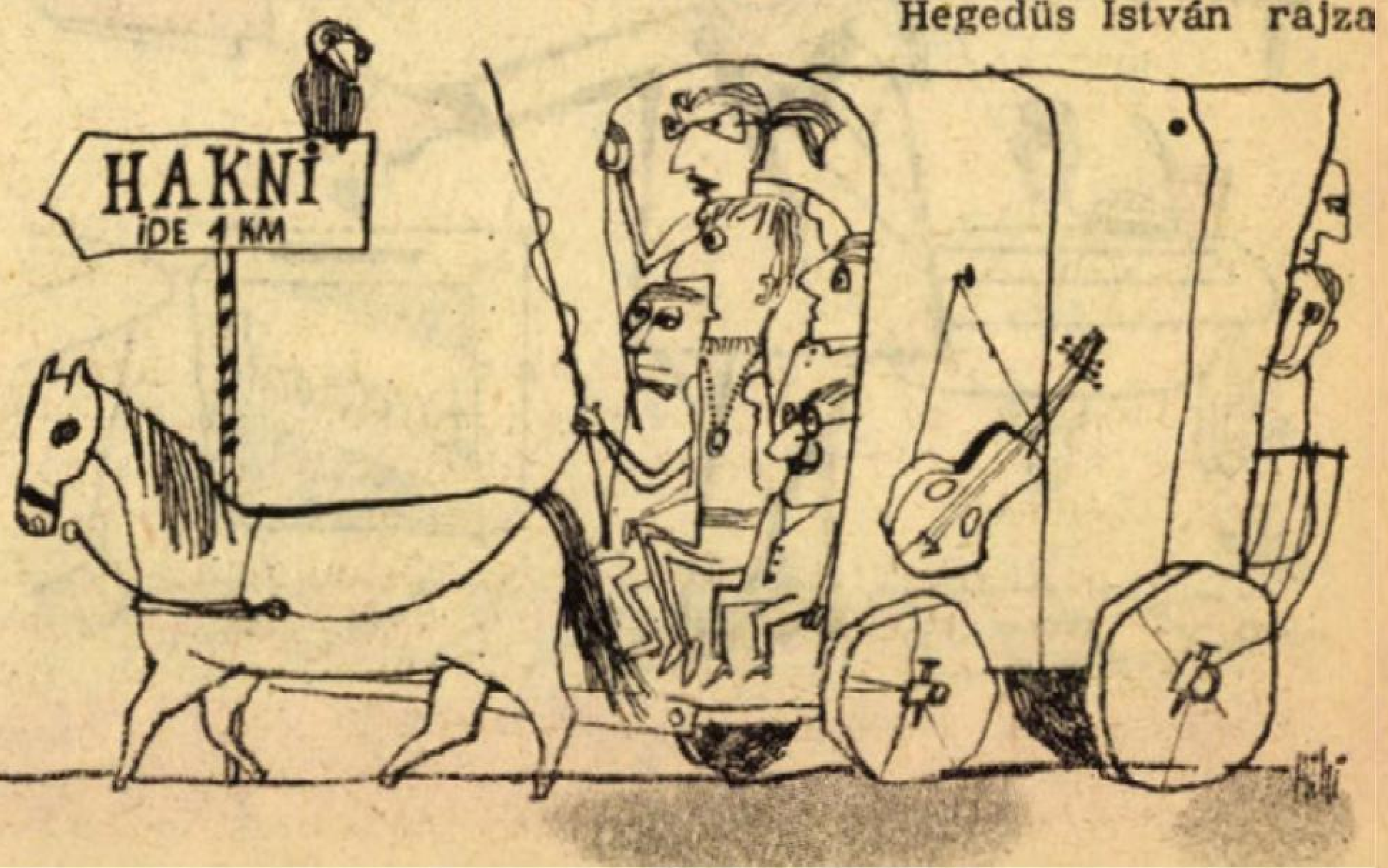
Szűr-Szabó József rajza

– Ha megégetném a körmöm...

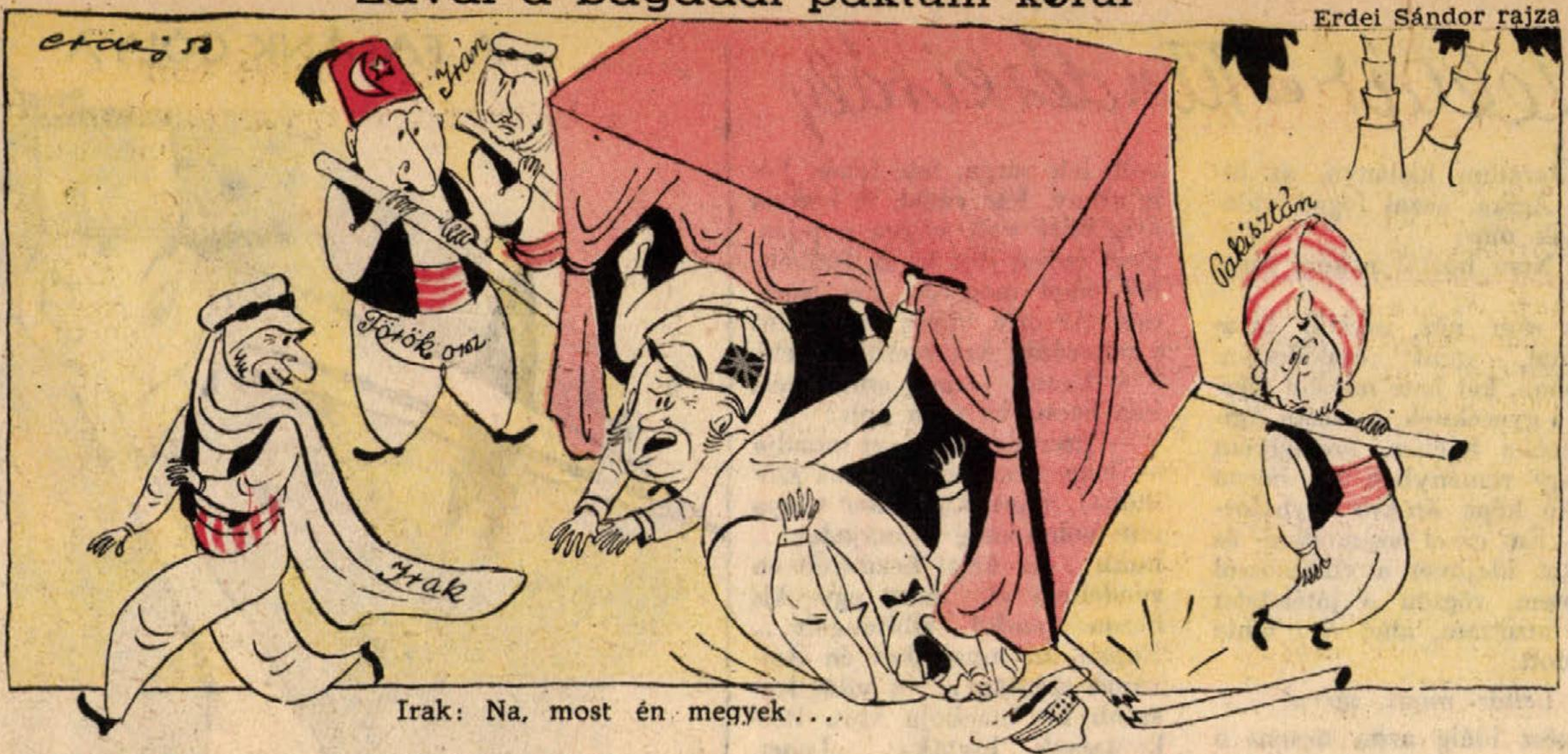
Mai ekhós szekér

Hegedüs István rajza

Zavar a bagdadi paktum körül

Erdei Sándor rajza

Irak: Na, most én megyek...

Jó kis feleség lesz belőle!

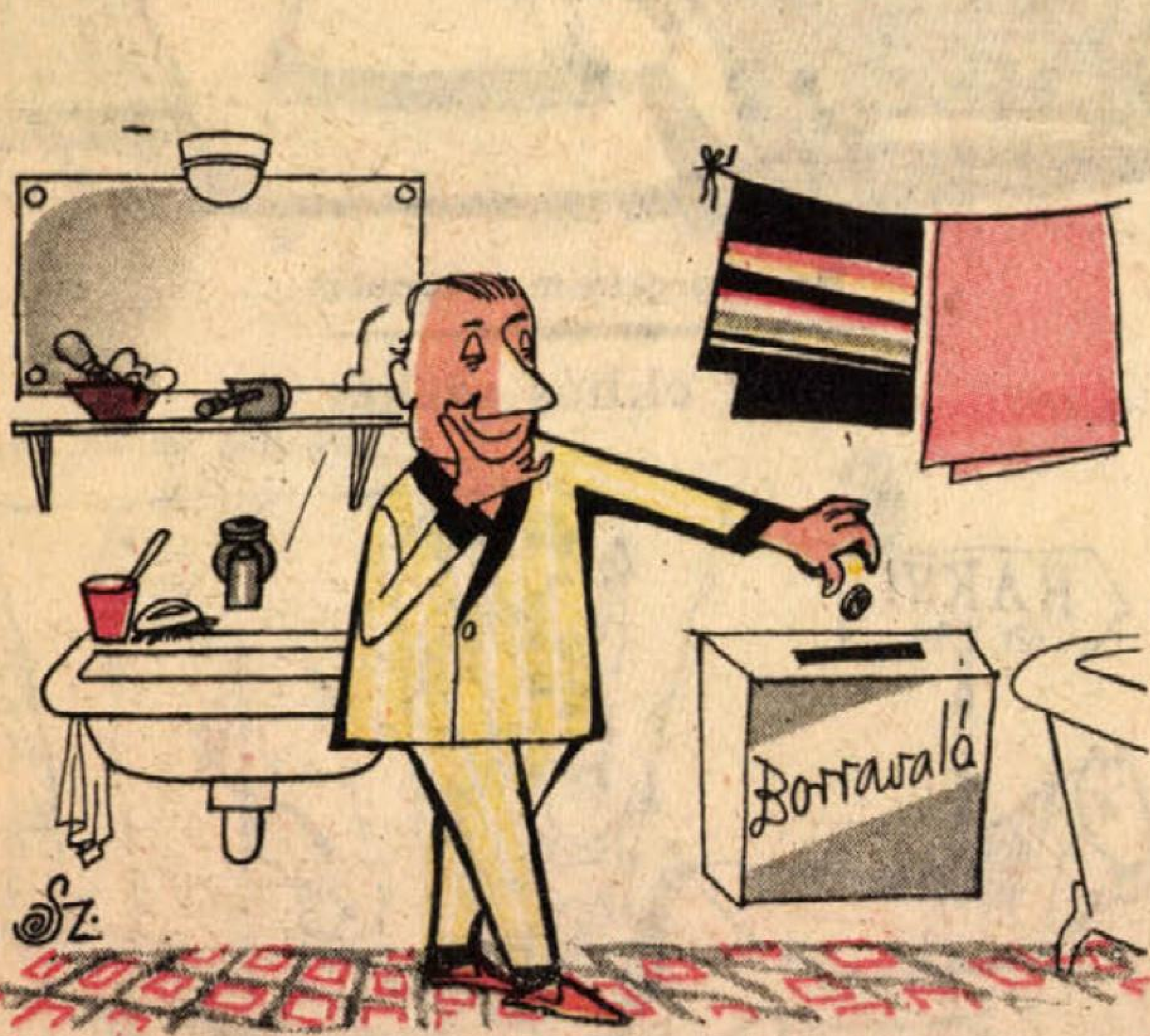
Toncz Tibor rajza

– Jé, Mancika, ez itt mind négylevelű lóhere!
– Helyes. Akkor keressen nekem háromlevelűt!

Most tért át az önborotválkozásra

Szűr-Szabó József rajza

LEVÉL egy interurbánról

Kedves Központos Kartársnő!

Mikor a balatonföldvári telefonközpont közölte velem, hogy a Pesten fizetendő „R” jelzésű hívásomra a hívott fél nem vállalja a beszélgetést, meghökkenésem csak pillanatokig tartott. Lehetetlennek véltem ugyanis, hogy kedves feleségem alig tíz napi távollétem után ennyire megfeledkezzék rólam és ilyen ridegen visszautasítsa telefon-kapcsolatunk felvételét, amikor nemcsak a legjobb barátságban váltunk el, de hűséges férjhez illően, szinte naponként küldtem üdvözlő anzikszokat kellemes nyaralásomról. E szerény nézetemet haladék nélkül kifejtettem az Ön földvári kolléganőjének és megkértem, hogy a hívott számot a budapesti központtal ismételten kísérelje meg tárcsáztatni, hiszen nyilvánvaló, előzőleg téves számon kérdezte meg, hogy óhajtanak-e velem beszélni és ennek költségeit viselni, amire az ismeretlen és feleslegesen zaklatott távbeszélő tulajdonos jogosan adott elutasító választ, mert nem volt kíváncsi arra, amit én neki az ő költségére Balatonföldvárról mondani akartam.

Hálásan köszönöm balatonparti kolléganője megértő készségét, aki első szavamra hitt a tévedés lehetőségében és ismételten felkérte Önt a megadott szám helyes kapcsolására, melynek eredményeként egy percen belül hallhattam is kedves feleségem örvendező hangját, ami nem hagyott kétséget bennem az iránt, hogy a mi házunk táján a hitvesi hűség még az „R” beszélgetés költségeit is vállalva, ép és töretlen.

Mivel azonban preciz emberhez illően a magam igazáról meggyőződni óhajtottam, az örömteli és kölcsönös üdvözlések után feltettem a kérdést: vajon egyszer hívta-e őt a központ vagy kétszer. Ám kérdésemre választ kapnom meddő kísérlet maradt, mert Ön, kedves központos kartársnő, ott Budapesten ilyenkor mindig szétkapcsolt bennünket, és így csak a kérdés hangzott el, de a felelet soha. Több ízben is kísérleteztem a kérdés ismételt feltevésével, mert elárulom Önnek, nemcsak preciz ember vagyok, hanem végtelenül makacs is, de válaszul minden esetben csak feleségem „hallózását” kaptam, mire én őseimtől örökölt bölcsességgel végül is másról kezdtem el beszélni — az Ön dicséretére legyen mondva —, immár teljesen zavartalanul. A sűrű megszakítások miatt is hosszúra nyúlt beszélgetésünk közben még néhányszor próbálkoztam megtudakolni a téves hívás titkát, de Ön, kartársnő, úgy látszik, legalább olyan makacs természetű, mint én vagyok, mert végig az őrhelyén maradt és a kérdés újbóli felvetésénél könyörtelenül kikapcsolt, miértis csak levélváltás útján tudtam meg, hogy Ön az általam kért számot valóban csak egyszer hívta.

A téves kapcsolás, kedves központos kartársnő, nem nagy ügy, hiszen Ön eléggé nehéz idegmunkát végez ahhoz, hogy joga legyen egyszer-másszor tévedni. Nincs joga azonban ahhoz, hogy végighallgassa a beszélgetésemet, és mondanivalóimat saját tetszése és szeszélye szerint cenzúrázza! Még akkor sem jogosult erre, ha netán Önről óhajtottam volna nem egészen hízelgő képet festeni, amire egyébként a jelentéktelen tévedést tekintve, nem is volt okom.

Tanulság okából pedig szerényen megjegyzem, hogy máskor, ha kihallgatja a telefonbeszélgetéseket, tegye ezt csendben, a kellő passzivitással, nehogy esetleges újabb beavatkozását a beszélgető felek barátságtalan lépésnek tekintsék.

Földes György

Csendháboritók

Arra ébredtem valamelyik éjszaka, hogy az ablakom alatt bombák robbannak, gépfegyver kattog, azonkívül földrengés támadt. Az órámra pillantottam, háromnegyed három volt. Odaléptem az ablakhoz és letekintettem. A csatazaj oka — mint kiderült — az volt, hogy a hétközben felszedett régi aszfaltot és kátránytömböket gyorskezű munkássereg lapátolta fel egy teherautóra.

A nyílt utcai munka mindig csábítja a járókelőket néhány perces nézelődésre, így ez a hajnali rakodás is hamar tekintélyes és lelkes közönséget vonzott. Az ablakok a környéken nyomban megteltek hiányos öltözetű férfiakkal és — csepp vigasz a reménytelen hangtengerben — áttetsző réklis hölgyekkel. Az egész kép olyan volt, mint egy váratlan éjjeli szerenád — bizonyítva, hogy nem halt ki a romantika —, a kátrányportól sötét képű rakodók, mint hangos cigánybanda állták körül a teherautó vezetőjét, aki e pillanatban daliás, tűzes vérű szerelmesnek látszott. Az ablakokból azonban égő gyertyát tartó szende és szemérmetes leányzók halk sóhaja helyett égő haragtól áthatott szemérmetlen mondatok hallatszottak.

— Miért nem csinálják halkabban, az istenüket! — fakadt ki egy hálósapkás, aki úgy festett az ablakkeretben, mint haragos apa, aki leánya helyett fogadja a nemkívánatos udvarló szerenádját.

A lentiek nem késlekedtek a válasszal.

— Majd, ha vattából készítik az aszfaltot, csendesebbek leszünk!

Összenevettek fölötte, mint a férfiak a vaskosabb vicc csattanója után.

— Hé, itt dolgozók laknak! — üvöltötte le egy stentori hang a harmadik emelet irányából olyan hévvel, hogy még azok is felébredtek, akiket eddig makacs és mély álmuk megfosztott a hangzavar örömeitől.

— És maga azt hiszi, mi talán puszta kedvtelésből, merő szeszélyből rakjuk az aszfaltot?!

— Ha nem lesz csend, leöntöm magukat! — kapcsolódott be a kis éji zene új motívumaként egy negyedik emeleti szélső ablak tulajdonosának operaházi szólistákat is megszégyenítő erejű baritonja.

— Na, azt szeretnénk csak látni! — fenyegetőztek a csendháborítók.

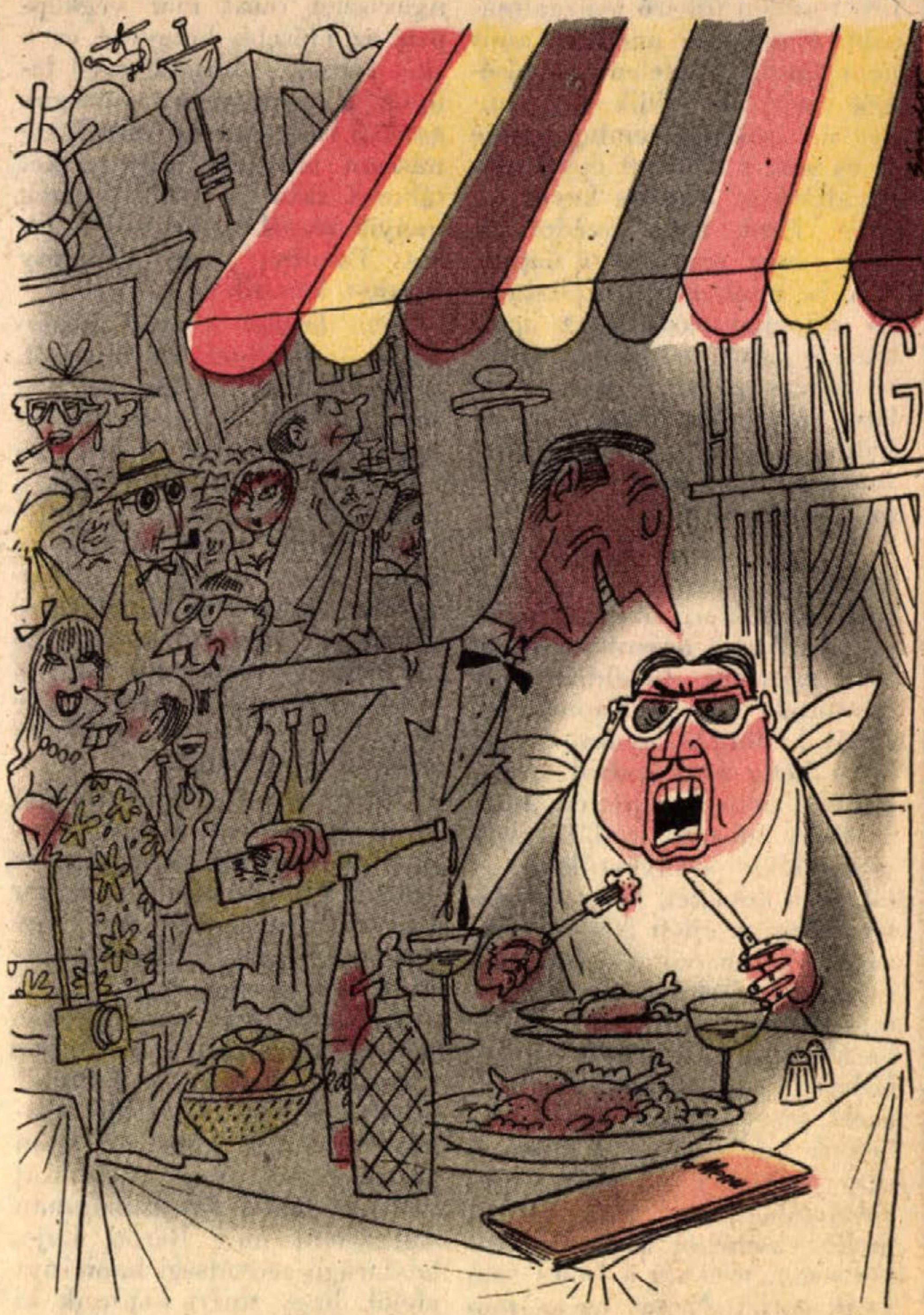
— Hát jöjjenek csak ide, meg is kapják!

Ezen aztán, mivel már nem bírtam tovább, egy nagyot kacagtam, mire felírtak engem csendháborításért, mert hát dolgozók laknak a környéken és nem tudnak aludni, ha valaki ilyen későn hangosan nevetgél . . .

Tardos Péter

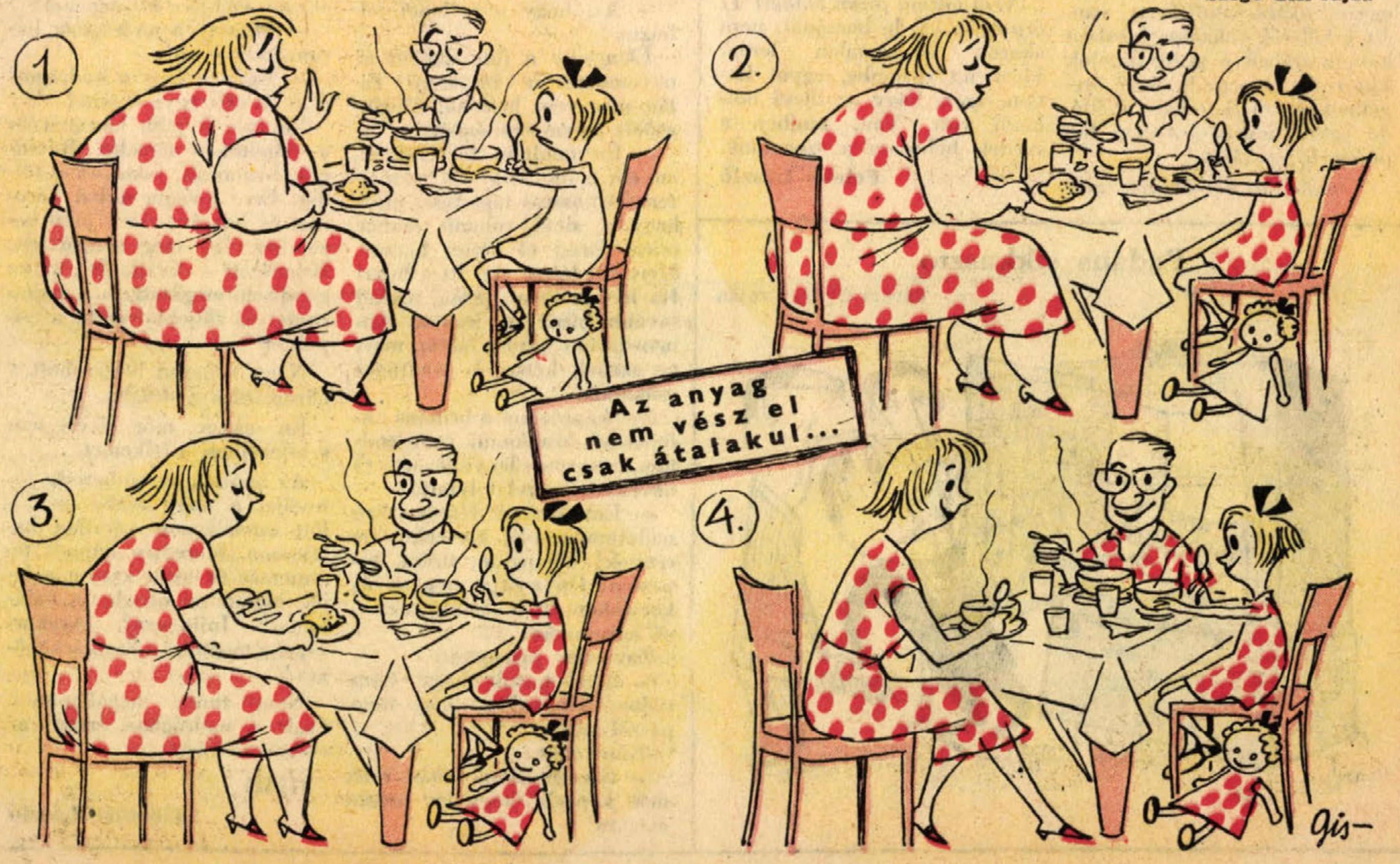
Nagy sikere van a brüsszeli magyar pavilonnak

Sándor Károly rajza

Egy amerikai gyáros: Most pedig kérek egy adag töltött-káposztát. De elveim fenntartásával! . . .

Szegő Gizi rajza

Mit nem láttam Svédországban?

Azt hiszem, ideje már megírni minden útleíró legizgalmasabb élményeit: mindazt, amit nem látott. Végtelen lehetőségek ezek! Tudniillik egy ember az csak egy ember, ideje sincs sok, s amellett egy kicsit rövidlátó is. Nagyon kevés az, amit látni tud. Svédország nagy, még azokban a napokban is, amikor nincs labdarúgó világbajnokság. Az igazi kincsesbánya, a gazdag élmények tárháza az, amit nem tud látni az ember, mert sem alkalma, sem ideje, sem pénze nincs hozzá. Ezekről szeretnék az alábbiakban írni.

Nem láttam az éjféli Napot, Svédország egyik legértékesebb idegenforgalmi attrakcióját. Amikor a teremtés őskorában rejtélyes hatalmak úgy döntöttek, hogy a Napnak Kirunától fölfelé nyaranta néhány hétig nem szabad lenyugodnia, nem is sejtették, hogy a svéd utazási irodák prospektusaiba aranybetűkkel írták be a nevüket. Mégsem néztem meg az éjféli Napot, mert amire a kozmikus őskorban nem gondoltak, ez az élmény repülőgépen 325 svéd koronába kerül, majdnem hetven dollárba. Ennyi pénzt kidobni azért, hogy éjfélkor fényképezhessek színszűrővel! Különben egy dúsgazdag ausztráliai sportember sem vette ki a mellényzsebéből a potom útiköltséget, ezekkel a bölcs szavakkal: „A Napot egész nap láthatom, ingyen."

Nem láttam nudista strandot. Úgy látszik, a régi erkölcsöknek ez a megható emléke egyre inkább eltűnőben van. Az erkölcsök rohamos lazulása következtében a svéd fiatalok kinevetik a maradi, ősdi öregeknek ezt a tiszteletre méltó, de egyre nevetségesebben beporosodó szokását.

Nem láttam fiatal lányt szoknyában. Úgy látszik, a szoknyaviselet most már végképpen az idősebb hölgyeké és a skót férfiaké. A fiatal svéd lányok a testhezálló nadrágok gazdag változatával tesznek tanúságot amellett, hogy a két táborra szakadt emberiségnek melyik részéhez tartoznak: Elvis Presleyt vagy Tommy Steele-t követik-e.

Nem láttam a svéd parlament ünnepélyes megnyitását, holott külön meghívtak rá mint külföldi újságírót. De aznap tartott edzést a brazíliai labdarúgó válogatott csapat a Rasunda-stadionban. A történelem során gyakran találkozunk ilyen tragikus válaszutakkal, amikor a hős ingadozik és nem tud választani. Végül hosszas töprengés után a svéd demokrácia szorult háttérbe, s Didi, Pelé és Vava mellett döntöttem.

Nem láttam a Svéd Királyi Hadi Múzeumot. Ennek csak elvi okai voltak. Ahogyan az ember Egyiptomban nem jár korcsolyaversenyre, úgy egy semleges ország hadimúzeumára sem kíváncsi.

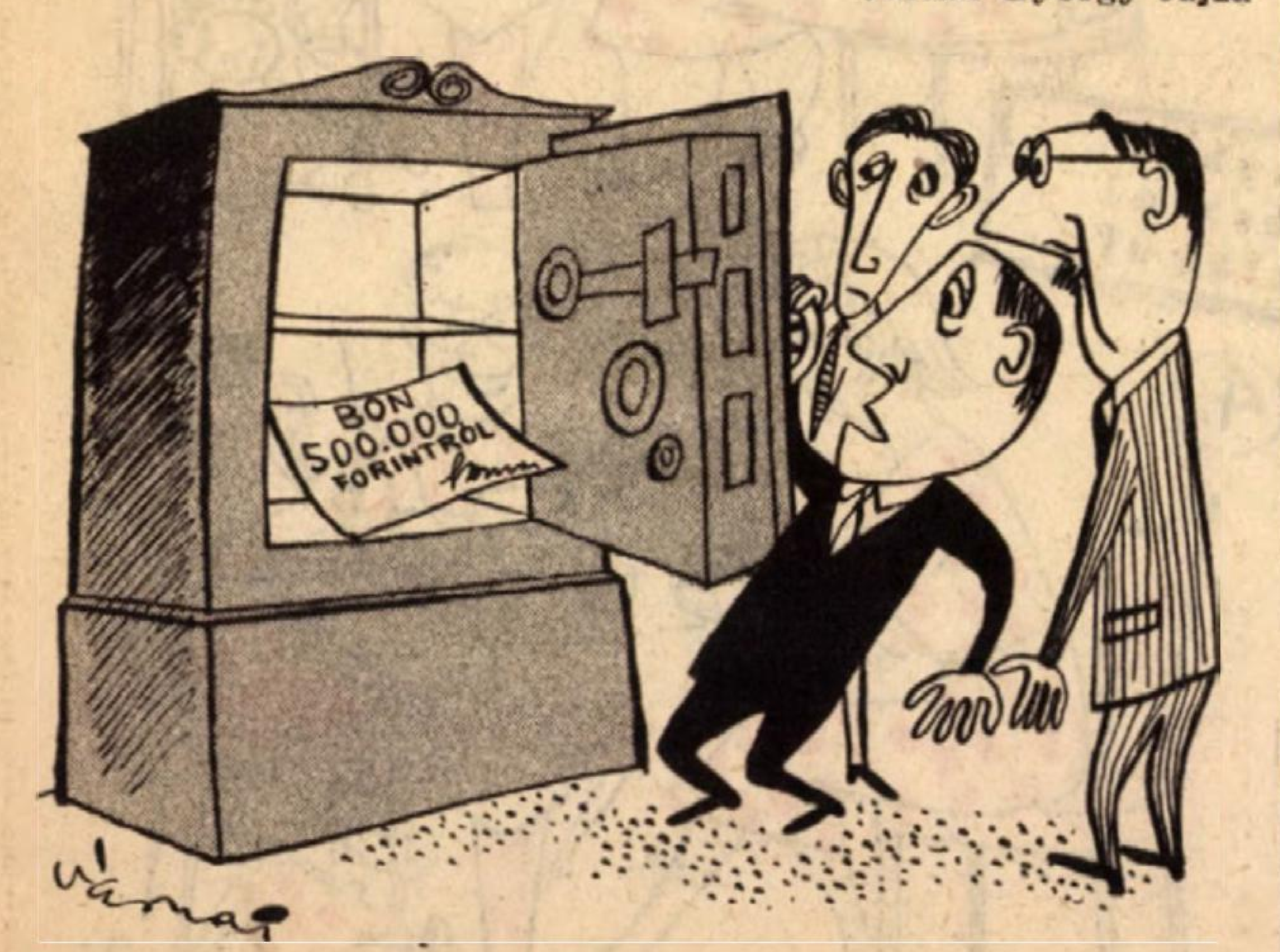
Nem láttam az uppsalai egyetemet. Azon a napon ugyanis, amelyen a külföldi sajtó számára társaskirándulást rendeztek ebbe az ódon városba, én egy vadonatúj motoros szálló kis szobájában kérdeztem meg Baróti Lajos labdarúgó szövetségi kapitányt afelől, hogy miért kaptunk ki Walestől. Erre a kérdésre valószínűleg az uppsalai egyetem tudós professzorai sem tudtak volna választ adni.

Nem láttam józan embert 11 óra után... de bocsánat, nem akarok igazságtalan lenni. Most jut eszembe, egyet láttam. Igaz, hogy az illető hollandi volt. Van, amiben a svédek behozatalra szorulnak.

Feleki László

Pedáns sikkasztó

Várnai György rajza

A HÁROMLÁBÚ EMBER (ÁLOM)

Nadrágot akartam csináltatni, egy szép csíkos nadrágot. Gondoltam, majd fölkeresek egy régi, szolid, megbízható szabót. Ám másképp döntött a sors. Amint szaporán lépkedtem az egyik utcán, egy izmos kéz megragadta a vállamat és akaratom ellenére beráncigált egy frissen mázolt szabóműhelybe.

Tagbaszakadt, harsány hangú ember volt a szabó.

— Mit kíván? Nadrágot? — parázslott a szeme.

Nekem már ez gyanús volt. Honnan tudja ez a harsány hangú, hogy én nadrágot akarok? Megálmodta talán? És egyáltalán, miért ráncigált be?

— Igen, egy szép csíkos nadrágra fáj a fogam.

— Szerencséje van — mondta lázasan —, roppant nagy szerencséje, hogy éppen engem keresett fel!

Kidüllesztette mellkasát.

— Uram, én apostol vagyok! Én feltaláltam az új, korszakalkotó, az eszményi nadrágot! Három szára van!

A műhely hátsó felébe loholt, ahonnan csakhamar egy újság alakú divatlappal és egy háromszárú nadrággal tért vissza.

Meglobogtatta a divatlapot:

— Tessék, itt van, ebben van lefektetve a mű, az új, a tökéletes rendszer, a háromszárú nadrág! Tudja, mi az előnye?

— Az, hogy nem lehet felhúzni.

Elengedte a füle mellett az okvetetlenkedő bírálatot. Talán meg sem hallotta. Megdicsőült arccal ömlengett:

— Én találtam fel elsőnek, enyém a dicsőség! Én eszméltem rá hosszas töprengés után, hogy a siető, rohanó ember miért fárad el olyan hamar. Mert két lábon jár. Itt a hiba! Ha három lábon járna, sokkal tovább bírná az iramot. Ám nem járhat három lábon, mert a szabók kétszárú nadrágot csinálnak.

Belekápráztam a briliáns okfejtésbe. Mukkanni sem tudtam, annyira lenyűgözött. Ő növekvő hévvel folytatta:

— Ennek vége! Háromszárú nadrágommal új korszakot teremtek! Ujjongjon, uram, repessen! Ön nyitja meg az új korszakot. Itt a nadrág, az első háromszárú...

Zavartan pislogtam:

— Attól tartok, hogy nem tudom felhúzni... hogy nem pászol rám.

Kinevetett:

— Szerencsétlen flótás, csak nem képzeli, hogy így adom magára!

— Hát hogyan?

— Előbb mértéket veszek, aztán kiszabom.

— Ja úgy — könnyebbültem meg. Centimétert húzott ki zsebéből, mire én széttártam a zakómat, hogy a csípőmhöz férhessen. De ő eltávozott közelemből. A nadrágról vett mértéket.

Lemérte a hosszát, a szélességét, fent, lent, elöl, hátul s a számokat rögtön beírta egy kétes tisztaságú noteszbe.

Kerekre tágult a szemem. Rászóltam:

— Mit csinál, mester?

— Mértéket veszek a nadrágról — világosított fel könnyed hangon.

— A nadrágról vesz mértéket? — hökkentem meg. — Velem akkor mit csinál?

A világ legtermészetesebb hangján felelte:

— Magát kiszabom.

Leakasztott a szögről egy rozsdás ollót, majd szemügyre vette a gyomromat.

Elsápadtam s olyan sárga lettem, mint a fonnyadt citrom. Vacogni kezdtem:

— Rólam vegyen mértéket — könyörögtem — s a nadrágot szabja át.

Megbotránkozott:

— Még mit nem — horkant fel —, hogy elrontsam a művemet, a tökéletes rendszert?!

Felkapott és a szabóasztalra fektetett.

— Mester — jajveszékeltem —, ne szabjon át engemet!

— Muszáj, a nadrágnak három szára van!

— Egye a fene a nadrágot!

— Magát egye a fene!

Levágta a jobb karomat és a csípőmhöz fércelte. Rövidnek bizonyult, nem ért a földig. Erre levágta a bal karomat és hozzávarrta a jobb kezemhez. Így meg hosszú lett. Belenézett a divatlapba, utána gondosan megkrétázta a gyomromat és följebb varrta a csípőmet.

Nagy nehezen beleszabott a háromszárú nadrágba.

Én akkor már elvéreztem s kileheltem a lelkemet.

Az apostol, az emberiség jótevője, a nagy szabó szerfölött csodálkozott váratlan halálomon. Meredten bámult tetememre és törni kezdte a fejét, ugyan mi okozhatta halálomat? Influenza? Aggkori végelgyengülés? Szamárköhögés?

Nem tudta megállapítani. Csak a nadrághoz értett, az emberhez nem.

(1942)

Gömöri László

A pesti flaszter balladája

Mottó:
Én vagyok a pesti flaszter,
nem nagy öröm, higyjed azt el.

Ezernyolcszáznyolcvan táján
azt mondták, hogy „ne neked!
felszedünk, mert lefektetjük
a villamos-sineket.”
S amit mondtak, meg is tették,
a sineket lefektették...
S velem vajon mit tettek? —
felszedtek, hát felszedtek.

Ötven évvel később szóltak:
„pesti flaszter, ne neked!
felszedünk, mert a középre
helyezzük a sineket.”
S a munkákat el is kezdték,
a sineket áthelyezték...
S velem vajon mit tettek? —
felszedtek, hát felszedtek.

Megint jött egy nagy háború;
szegény flaszter, ne neked! —
hulló bombák süvítették:
„feltépjük a sineket!”
S a sineket fel is tépték,
s meggörbültem én is hétrét,
mert velem vajh mit tettek? —
a bombák is „felszedtek”.

Elmúlt a vész és megindult
az építő munka már,
a romokat takarítják,
szebb jövő honunkra vár;
lázas hévvel építkeztek,
s nem maradtam én se veszteg,
mert velem vajh mit tettek? —
felszedtek, hát felszedtek.

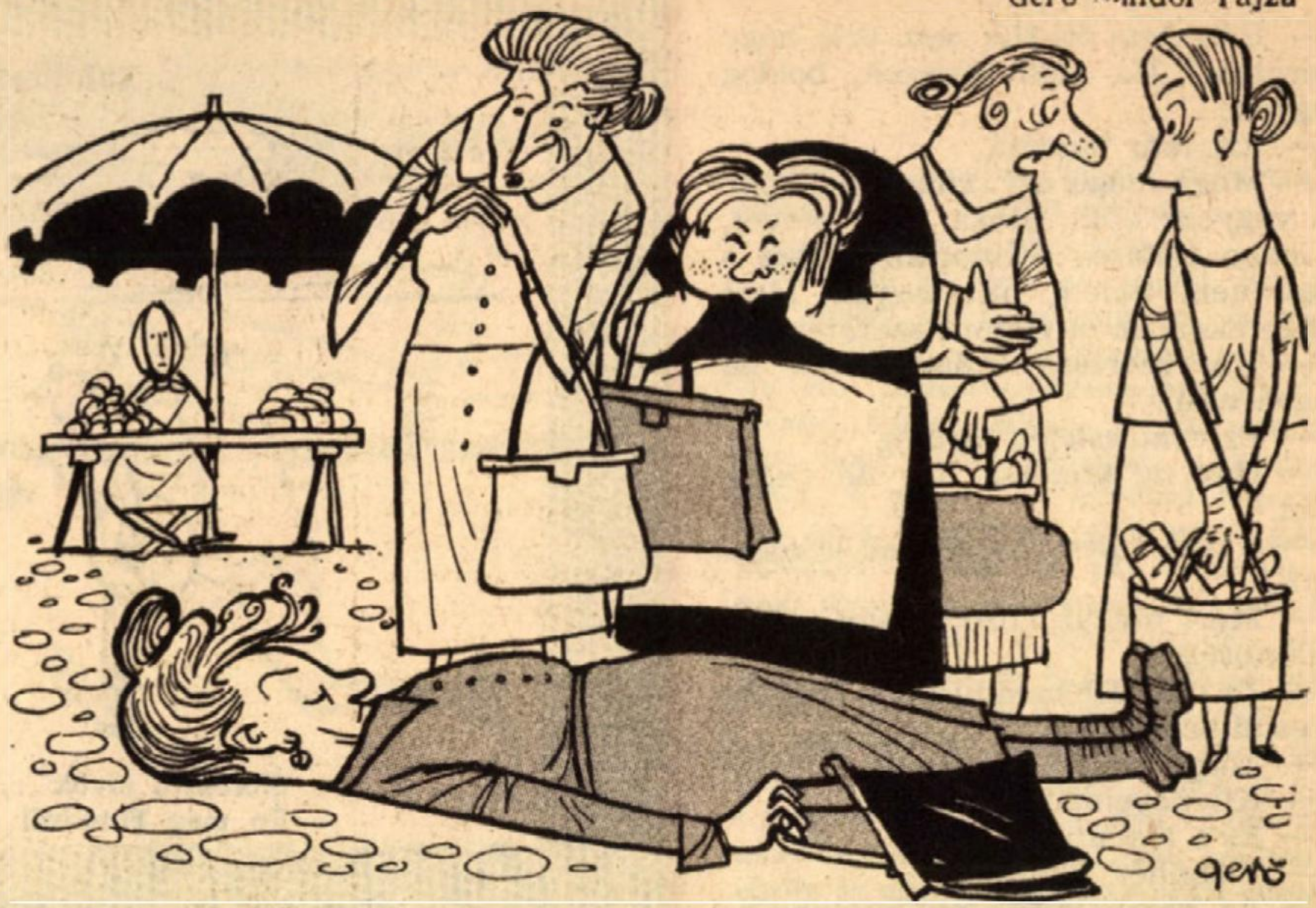
Ám kiderült: a sineknél
gyönge az alépítmény;
nosza lássunk új munkához,
a hibát nem szépítvén!
S ki a bűnbak, mondjam azt el?
én, a szegény pesti flaszter.
Velem tehát mit tettek? —
felszedtek, hát felszedtek.

Gurulnak vagy dübörögnek
történelmi kerekek,
nemzedékek váltakoznak,
felnőnek a gyerekek;
ám jöhet nyár, ősz, tél, tavasz:
az én sorsom csak ugyanaz;
sommája e verseknek:
engem mindig — felszednek.

Kunszery Gyula

Mi történt ezzel a szegény asszonnyal?

Gerő Sándor rajza

– Olyan rémhírt talált ki, hogy elájult tőle...

Ravasz róka

Szegő Gizi rajza

– Szeretnék bejutni, kérem... Ajánlólevelet is hoztam!...

Ébresztő

Réber László rajza

Elaludt a trombitás...

Ketten beszélnek

— Szeretem őt! Hát nem érti, hogy szeretem? Ha csak ránézek, boldog vagyok!

— Ezt már mondta.

— Maga mégis azt tanácsolja, hogy ne vegyem nőül. Maga okos ember, a maga tanácsa számomra becses s most nem tudom, mit tegyek. Mert maga okos, de őt viszont szeretem.

— Hát szeresse, szeresse. De ne vegye nőül.

— Ez erkölcstelen tanács.

— Hát ne szeresse. De ne vegye nőül.

— S miért nem, ha szabad kérdeznem?

— Mert maguk között nagy a korkülönbség.

— Ez igaz. De nem hiszem, hogy az ilyesmi számít.

— Maga most hány éves?

— Kilencvenhat. Leszek.

— És a kislány?

— Tizenhét. Elmúlt.

— Az hetvenkilenc év különbség.

— Én novemberben születtem, ő februárban. Csak hetvennyolc.

— Sok.

— Láttam én már egykorúak között is rossz házasságot. Nem hiszek az előítéletekben. Sőt. Nem is jó, ha a férfi nem idősebb.

— No, de ennyivel! Mert most még csak hagyján. De mi lesz húsz év múlva? Maga száztizenhat lesz, a felesége meg még csak harminchét. Hűtlen lesz magához, meglátja.

— Nem lesz hűtlen, mert szeretni fogom.

— Jó, jó...

— És negyven év múlva már ő is ötvenhét lesz, ne feledje. Nőül veszem.

— Tegyen, amit akar. Tanácsot kért, tanácsot adtam, a többi a maga dolga. A kislány magához megy?

— Igen. Szeret.

— Honnan tudja?

— Ő maga mondta. Nem kedveli a mai fiatalokat. Azt mondja, nyeglék és udvariatlanok.

— És mivel szoktak szórakozni?

— Mesélni szoktam neki a Bach-korszakról. Imádja a történelmet. Tudja, amikor én még kisfiú voltam, élt a dédapám. Ő mesélt nekem mindig arról, hogyan vették vissza Budát a töröktől. Ezt is szoktam mesélni a menyasszonyomnak. Ebből is láthatja, hogy komoly lány.

— Igen. De fogja-e őt a történelem mindig érdekelni?

— Hát persze. A történelem egyre érdekesebb.

— És győzni fogja-e maga mesével?

— Maga most mindenáron kifogásokat keres. Mért nem akarja, hogy nőül vegyem, akit szeretek?

— Nekem ugyan édes mindegy. Tanácsot kért, tanácsot adtam.

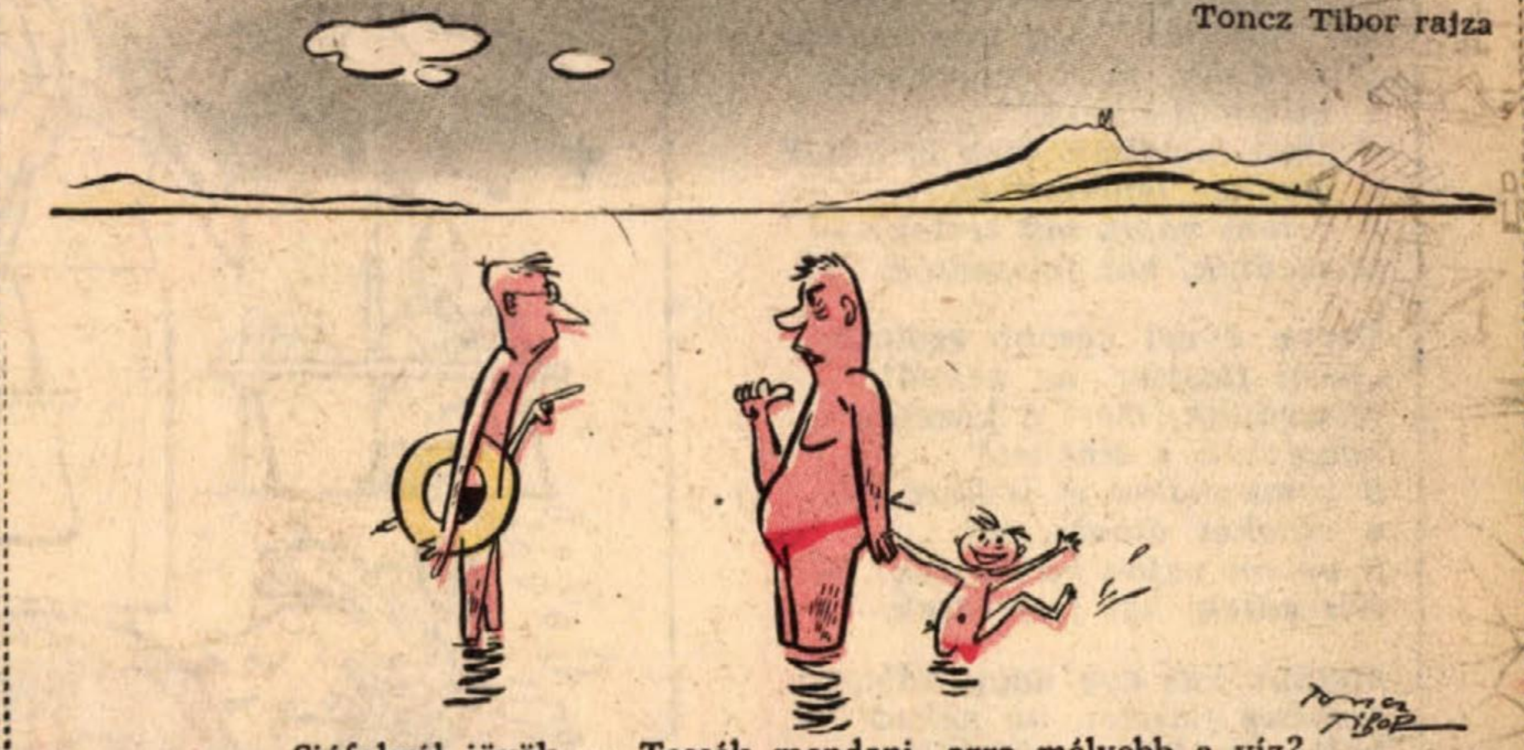
— Érdekes. Azt hittem, hogy maga okos ember. De most már látom, hogy maga egy ló. Egy marha. Egy rövidlátó idióta. És a tetejébe egy irigy disznó, aki nem bírja elviselni, ha más boldog. Alászolgája.

Tabi László

HULLÁMZÓ BALATON TETEJÉN

Találkozás a Balaton közepén

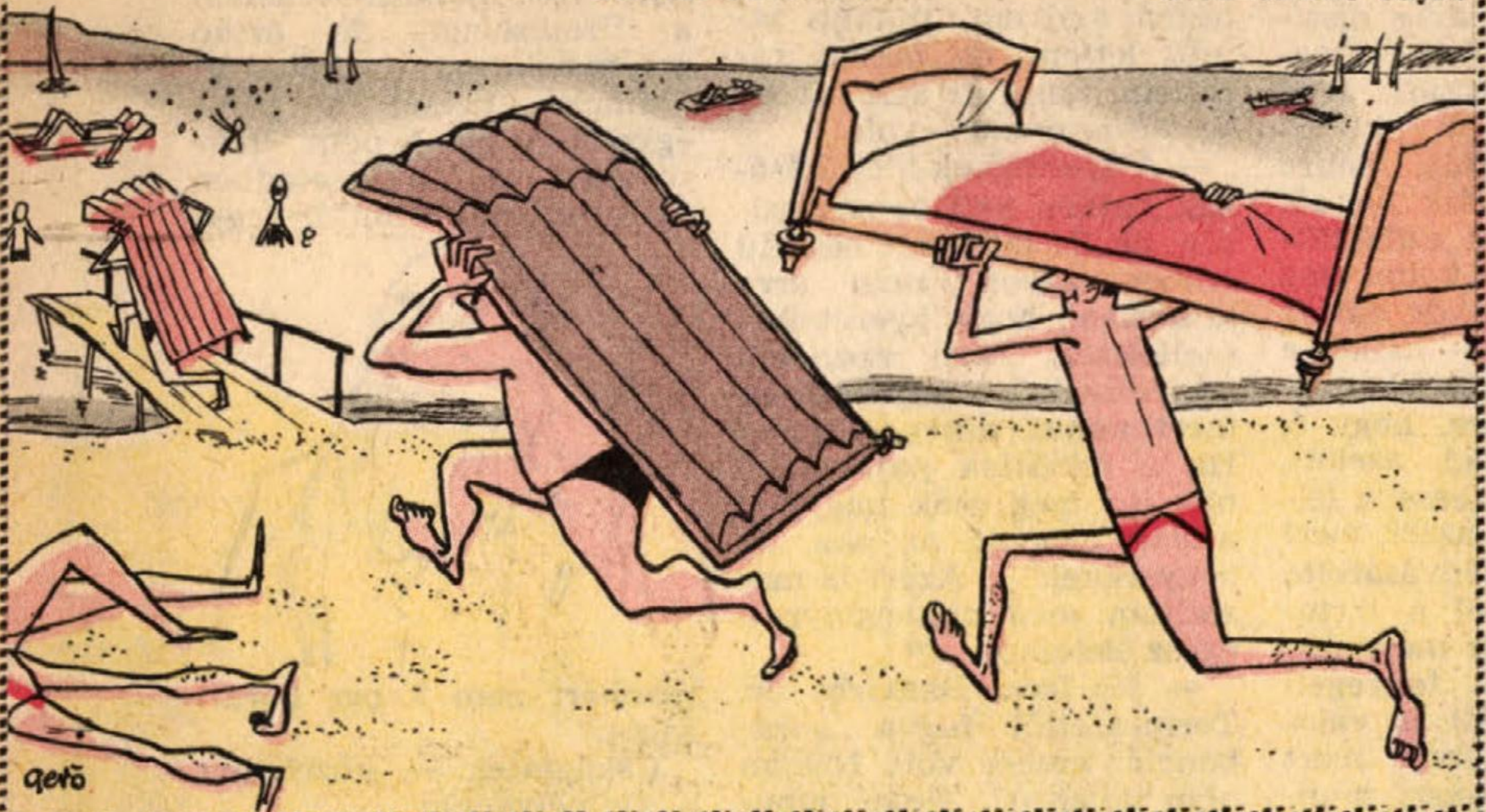
Toncz Tibor rajza

– Siófokról jövök... Tessék mondani, arra mélyebb a víz?
– Én meg Füredről jövök, szintén úszni szeretnék!...

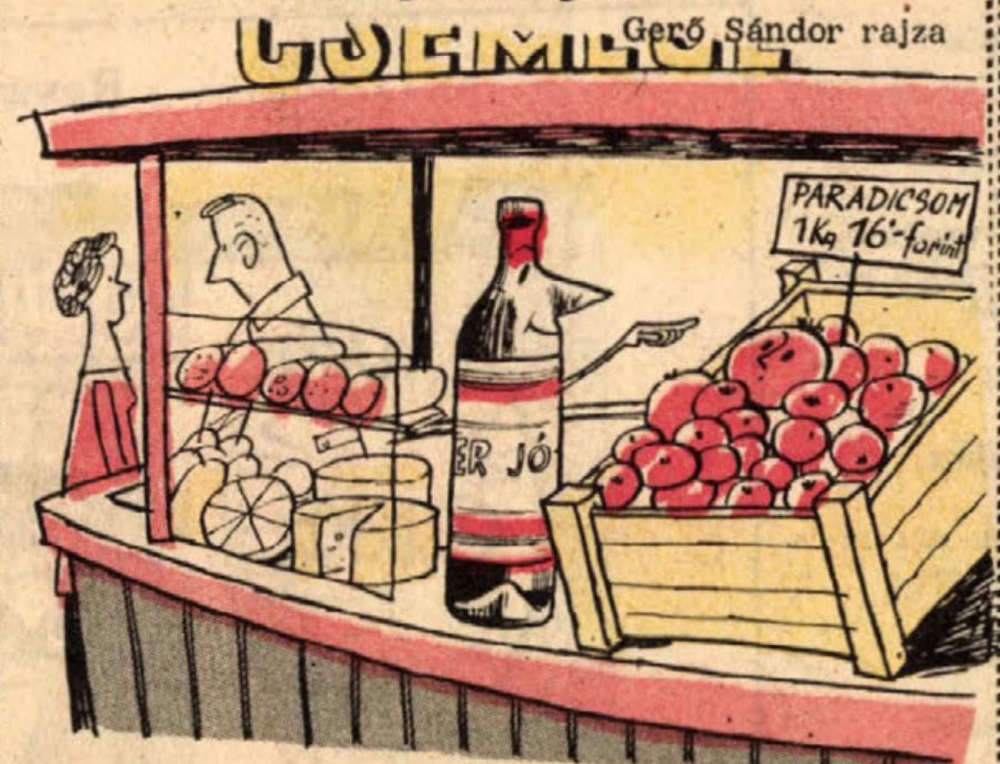
A konzervatív

Gerő Sándor rajza

Beszélgetés a pulton

Gerő Sándor rajza

– Ugye pirul, paradicsom kartárs? Tegnap, Pesten még hat forint nyolcvanba került!

Vigyázat! Tüzes nő!

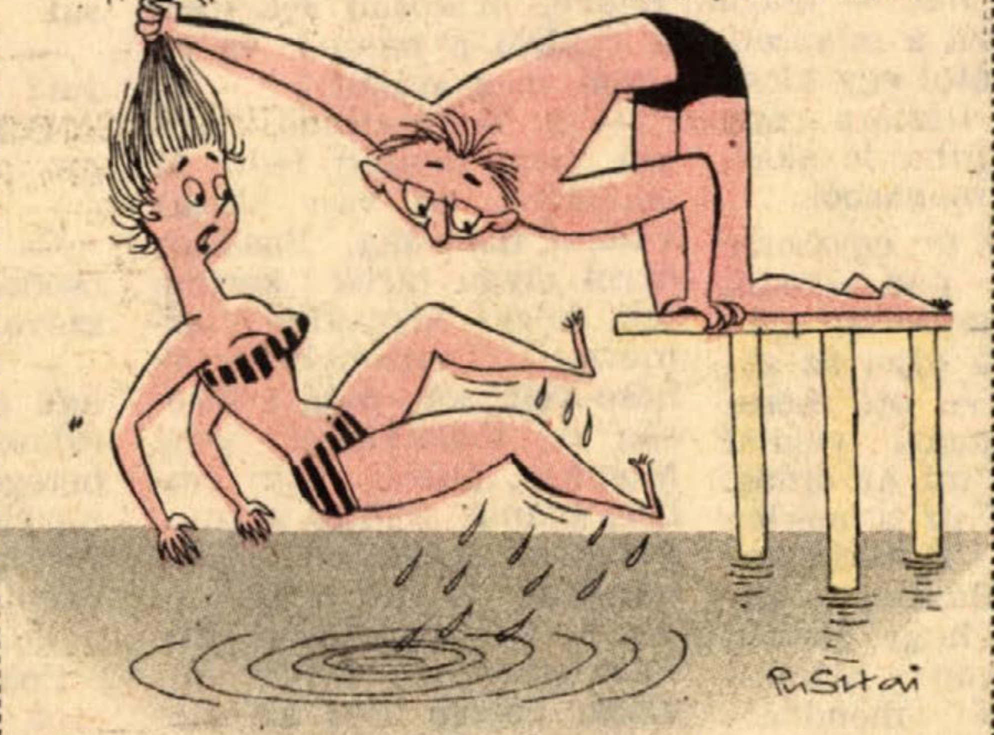
Szűr-Szabó József rajza

– Jaj, ne érjen hozzám! Le vagyok égve!...

A kíváncsi

Pusztai Pál rajza

– Bocsánat, azt hittem, hogy hableány!...

Vigyáz a lányára

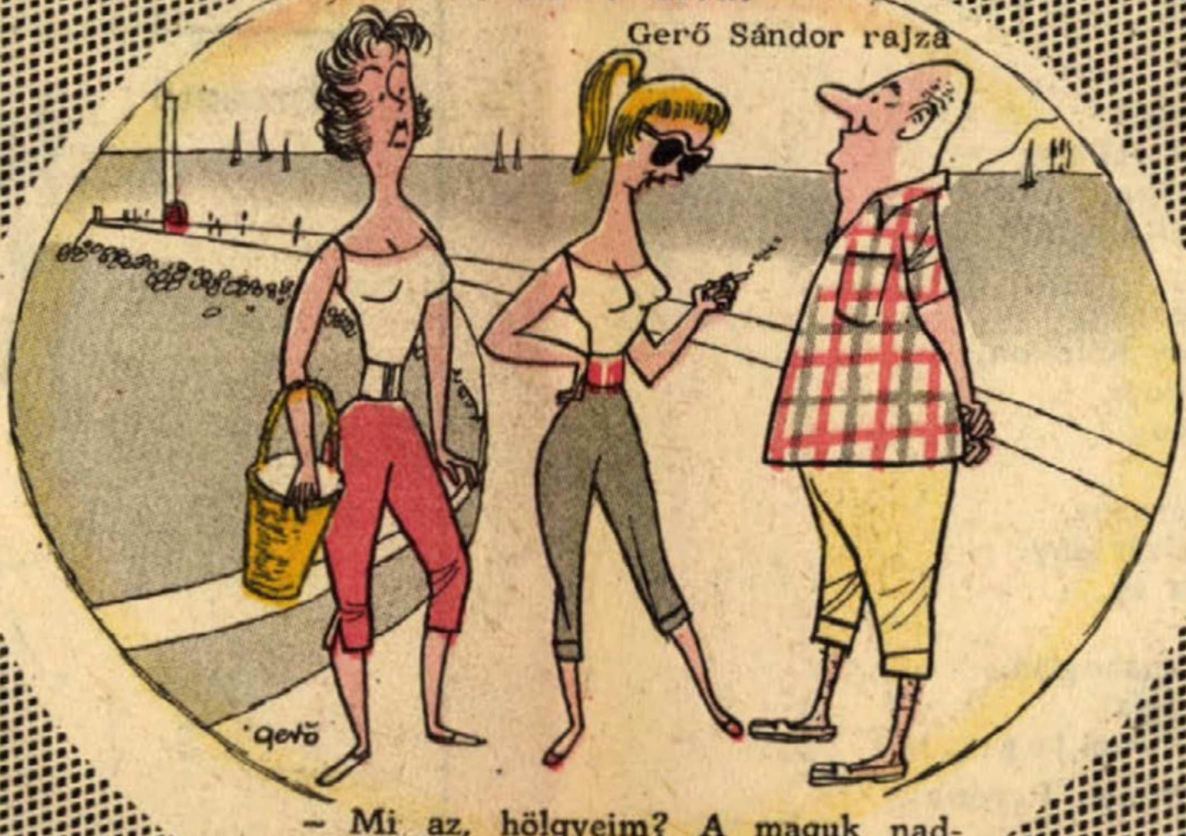
Pusztai Pál rajza

– Ne legyen türelmetlen, Pista, mindjárt visszajön a mama és aztán mehetünk a vizbe...

Az utolsó divat

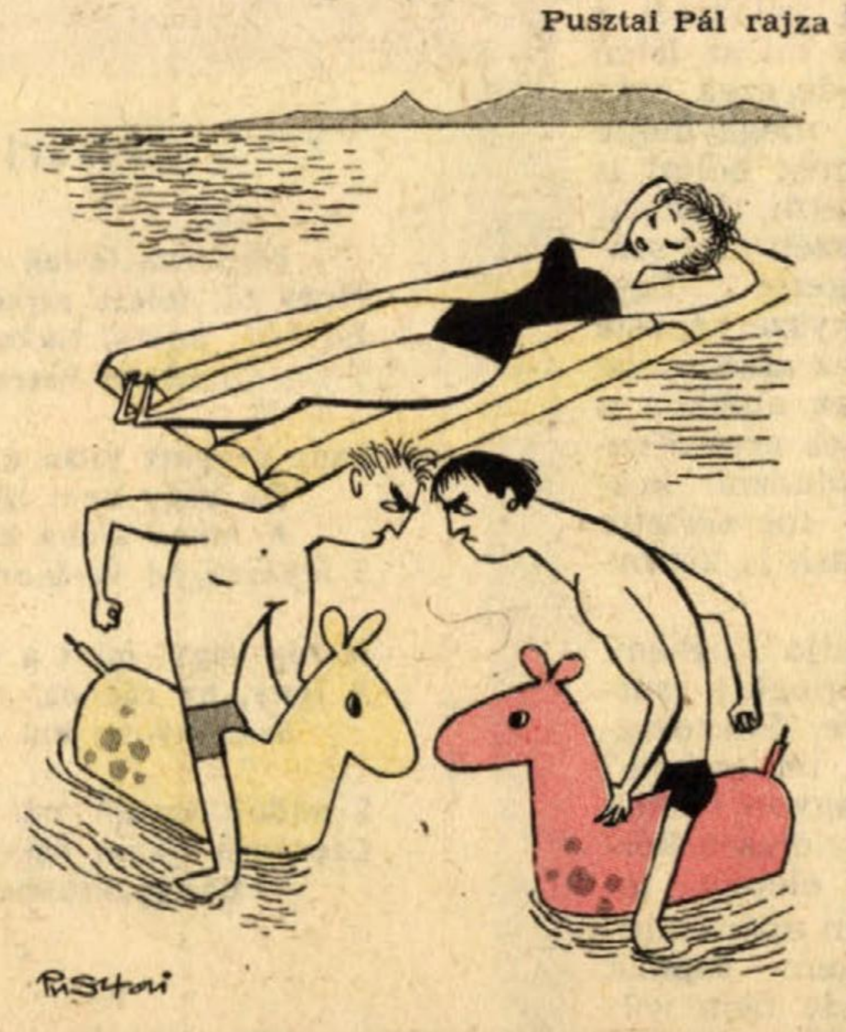
Gerő Sándor rajza

– Mi az, hölgyeim? A maguk nadrágja is összement a mosásban?

Lovagi torna

Pusztai Pál rajza

STEFANIA GRODZIENSKA:

A TITOKZATOS GYUFÁS SKATULYA

Szörnyű gondban vagyok. Elmondom, hátha valaki segíthet rajtam...

Van egy gyufásskatulyám...

De hadd kezdjem az elejétől. Egy évvel ezelőtt gyufát vásároltam és észrevettem, hogy a gyufásskatulyán ez a felirat áll: *„Tenyéssz házinyulat, húsát és prémjét felhasználhatod.”* Igen megörültem, hogy felhasználhatom a házinyúl húsát és prémjét és egyúttal teljesíthetem azok kívánságát, akik ezt a jelszót kitalálták. Vettem egy pár házinyulat és azon nyomban elkezdtem őket tenyészteni. Egy másik gyufásskatulyán, amelyet vásároltam, ez állt: *„Gyűjtsd össze, vidd be és add el a fémhulladékot!”* Itt ugyebár minden érthető volt. (Nem úgy, mint e z e n a skatulyán, amelyet most a kezemben tartok.) Mi sem egyszerűbb, mint fémhulladékot gyűjteni, bevinni és eladni és ugyanakkor házinyulat tenyészteni, mely utóbbiak időközben nyolcra szaporodtak.

A következő skatulyán ez állt: *„Igyál frissen forralt tejet!”* Ennél aztán igazán mi sem könnyebb! Ittam a frissen forralt tejet, közben végeztem természetesen a fémhulladékokkal kapcsolatos teendőket és minden nehézség nélkül etettem a házinyulakat, amelyek immáron hatvannégyen voltak.

A következő gyufásskatulyán arra kértek: *„Keresd a burgonyabogarat!”* Miért ne? Nosza rajta, keressük. A burgonyabogár, az burgonyabogár, a tej — tej, a fémhulladék — fémhulladék, a házinyúl pedig házinyúl. Legalább tudta az ember, miről van szó — nem úgy, mint e z e n a dobozon itt...

A következő gyufásskatulya: *„Gazda, köss szerződést borjúra!”* Hogyhogy gazda? Miféle gazda vagyok én? De azért egy borjúra mégiscsak kötöttem szerződést. Gyűjtögettem az egészségemet, tejet adtam el, fémhulladékot ittam, burgonyabogarat ettem, és gondoztam hatezer házinyulat. (De mindez semmiség volt e h h e z a dobozhoz képest!)

Aztán volt ilyen gyufásskatulya is: *„Irtsd a repce kártevő bogarait!”* Vettem egy kis repcét, hogy legyen min irtani a kártevő rovart. Most már volt repcém, de honnan vegyek kártevő rovart, hogy legyen mit irtanom? És ráadásul még fejben kellett tartanom a megmosott borjút, frissen forralt fémhulladékot, fertőtlenített burgonyabogarat és nyolcezerkétszáznegyven házinyulat, amelyeket mind én hívtam életre. De vidám is volt a lakásom képe! A borjú irtotta a burgonyabogarat, a kártevő rovar csípte a borjút, a házinyulak felhabzsolták a kártevőt, a tej kiömlött a házinyulakra, én pedig a lépcsőn aludtam.

Fémhulladékkupacon.

És ma — örömteli várakozással eltelve — vettem egy új skatulya gyufát. Vajon milyen új feladatot tűz ki elém a gyufaipar? Milyen tanáccsal szolgál? Milyen utasítást ad? Mi a rendelkezése? Elolvastam és a hajam az égnek állt. A dobozon a következő felirat volt: *„Körülbelül 48 drb. impregnált gyufa.”* És most találja el az ember, mit akarnak tőle?

Fordította: **Hary Judit**

Makszim Gorkij

JUSTITIA

„Őszi szél rázza a kopasz ágakat, de azok nem susognak, mert rozsdaszínű por lepi be őket, és ahogy ingadoznak, úgy tűnik fel, mintha csikorognának. A kis, sztyeppi állomáson az ólomszínű köd sűrűn beborított mindent körös-körül; a szinte láthatatlan szivattyús kút mellett liheg és szuszog a mozdony, kalapácsütések csengő hangja muzsikál a vagonok kerekein; őszi csüggedés tompít el minden hangot. Fejem fölött kísértetiesen tárja ki lapos karját a szemafór. Egy sovány, ázott kecske is úgy áll a bokrok közt, mintha lidérc lenne és unottan nézi, hogyan iparkodik öt vasúti munkás betuszkolni egy hosszú ládát a teherkocsi ajtaján.

Pepita köpenyes kisöreg dirigálja a munkásokat; csuklyája alól kerek, a hidegtől rózsás, irdatlan hosszú bajszú arcocska kandikál ki; az öreg bajsza és karvaly-orra élénken emlékeztet valami ukrán kozák arcára.

— Mit szállítanak, öregem?

— Justitiát.

A kisöreg udvariasan megböki a csuklyája alját köszönésül, s olyan csengő, vidám hangon válaszol, mintha húszéves lenne.

— Justitia — magyarázza —, márványkőből való szobor, olaszok csinálták; az igazság bálványképét ábrázolja — egy asszonyt, akinek pallos van a kezében, a másik kezét, amiben a mérleg volt, véletlenül lelőtték. A régi rómaiak ezt a nőt istennőnek tartották és Justitiának hívták.

Ez a szó nyilván nagyon tetszik a kisöregnek, csámcsogva, élvezettel ismétli meg.

Amikor elhelyezték a ládát, s amíg a személyvonatra vártunk, elüldögéltünk az állomás piszkos várótermében, ő rágyújtott német porcelán-pipájára és szíves hangon mesélni kezdett:

— Ezt a szobrot a mostani uraknak a nagyapja hozta külföldről és talán több mint száz évig díszítette a ház előtti virágágyat; csodálatosan szép munka ez, kérem, kiváló anyagból készült; télire ponyvával takarták be, sőt még fa-tokot is csináltattak neki. Ott állt volna még az időtlen időkig, de hát az a Baskirov úr — hallott-e felőle? A leghíresebb gyáros! Nono, persze, hogy ő. Négy esztendővel azelőtt, hogy megpihentesse a lelkét, vagy talán azért, mert megöregedett, megvásárolta az én gazdáimtól a birtokot és beképzelte magának, hogy Justitia őt fenyegeti a pallosával. Volt is valami a rögeszméjében, mert ez a szobor művészi munka, és holdas éjszakákon olyan volt, mintha élne, éppen, mintha csak megmozdulna ott fent a levegőben, pedig hát — kőből van. Még hozzá a talapzata a szobor súlyától egy kicsit elferdült és tisztára úgy nézett ki, mintha le akarna ugrani a magasból.

— Baskirov úr egyszerre megutálta, panaszkodni kezdett: „Álmatlanság gyötör miatta. Ha éjjel az ablakra nézek — ott meredezik a magasba valami ápolónő vagy mi az ördög. És mit jelent az a mérleg a kezében? Kereskedett valamivel?" Baskirov annak ellenére, hogy gazdag ember, nagyon hiányos műveltségű, sőt mondhatnám, tisztára barbár bizonyos tekintetben. Persze, én megmagyaráztam neki, hogy ez a rómaiak igazságbálványa, ő azonban a papnál is kérdezősködött felőle és még valakinél a városban, hogy mi az Isten csodája lehet, de ezek után még jobban meggyűlölte Justitiát, sőt még bottal is kezdte fenyegetni, bement a parkba, egészen a szoborig és fenyegette... Egyszer az a kényszerképzete támadt, hogy az asszony be akar mászni az ablakon a hálószobájába és erre a revolverével lövöldözni kezdett, csúnyán megsértette a kezét és a hasa is kicsorbult.

— Azt mondja nekem: „Nem itt van ennek a csúfságnak a helye, Pokrovszkij, hanem a temetőben."

— Engem nagyon tisztelt és szeretett részletesen kérdezősködni az életem felől. Tudja, az én apám kántor volt, engem papnak akartak adni, de nem volt hozzá kedvem, inkább tanító lettem, de hamar rájöttem, hogy ez sem az én természetemnek való.

— A gyermekek idomításához hajlam kell és szigorúság, de én puha természetű ember vagyok, nem arra születtem, hogy gyerekeket szelídítsek. Nem szeretem a gyermekek pajkosságát, mert annak nincs értelme! Ha a felnőttek pajkoskodnak, az még csak hagyján, annak megvan az oka, de a gyerekek... Azért is maradtam meg agglegénynek egész életemre..."

— No igen, Baskirov úr. Természettől fogva garabonciás ember volt. Nekem nem tetszett. Nem mondom, tekintélyes ember, de sötét pofa, fantasztikusan sötét.

Az öreg valami kanálkafélével óvatosan lekotorta a pipáról a hamut és tovább magyarázta:

— A fantasztikus, persze, nem mindig fedi az igazságot, de van köztük valami rokonság. Baskirov úrról olyan hírek keringtek, hogy kegyetlen természetű asszonyhistóriák hőse volt, sőt még a bíróság is foglalkozott vele. Mondom, piszok egy ember, gyanús, fölötte gyanús. Elitta az egészségét. Nem szerettem a társaságát — én már huszonhárom éve kertészkedem, virágot nevelek, nekem más az ízlésem. De ő szerette a virágot. Messziről gyönyörködött benne; áll, néz, rágja a szakállát; pompás szakálla volt. Nézi a virágokat, megfenyegeti a botjával Justitiát és megy a lugasba konyakos limonádét inni. Igen, szerette a virágokat. „Pokrovszkij — mondja, — ültess több képet." Azt mondta, felemeli a fizetésemet, de aztán megmásította a szavát: „Minek neked a pénz, egyedül vagy. A pénz, Pokrovszkij, a te esetedben nem használ semmit, ga-

rasokért nem kapsz barátságot."

Csengettek — közeledett a személyvonat.

— Meghalt?

— Meg. Egy órakor. Nem gyógyíttatta magát, együtt itta a konyakot az orvossal.

— Hová szállítja a szobrot?

Pokrovszkij kivett valamit a zsebéből s így szólt:

— A tébolydába.

És nyilván észrevéve a csodálkozásomat, szíves szóval magyarázta:

— Baskirov úr a doktornak ajándékozta, hogy szórakoztassa vele az elmebetegeket. A doktor a parkban akarja felállítani az igazság szobrát, a tébolyda mellett nagyon szép park van.

Pokrovszkij, a kertész, ingó, fontoskodó léptekkel, mint a páva ment a pénztárhoz és kedvesen mondta:

— Erőt, egészséget!

1926

Fordította:
Pogonyi Antal

Nyári szonett

Naponta leslek utcasarkokon,
Hogy táj felett pajkos szellő se rebben,
Én halk poéta, tikkasztó melegben,
— Lelkem Petrarca lelkével rokon.

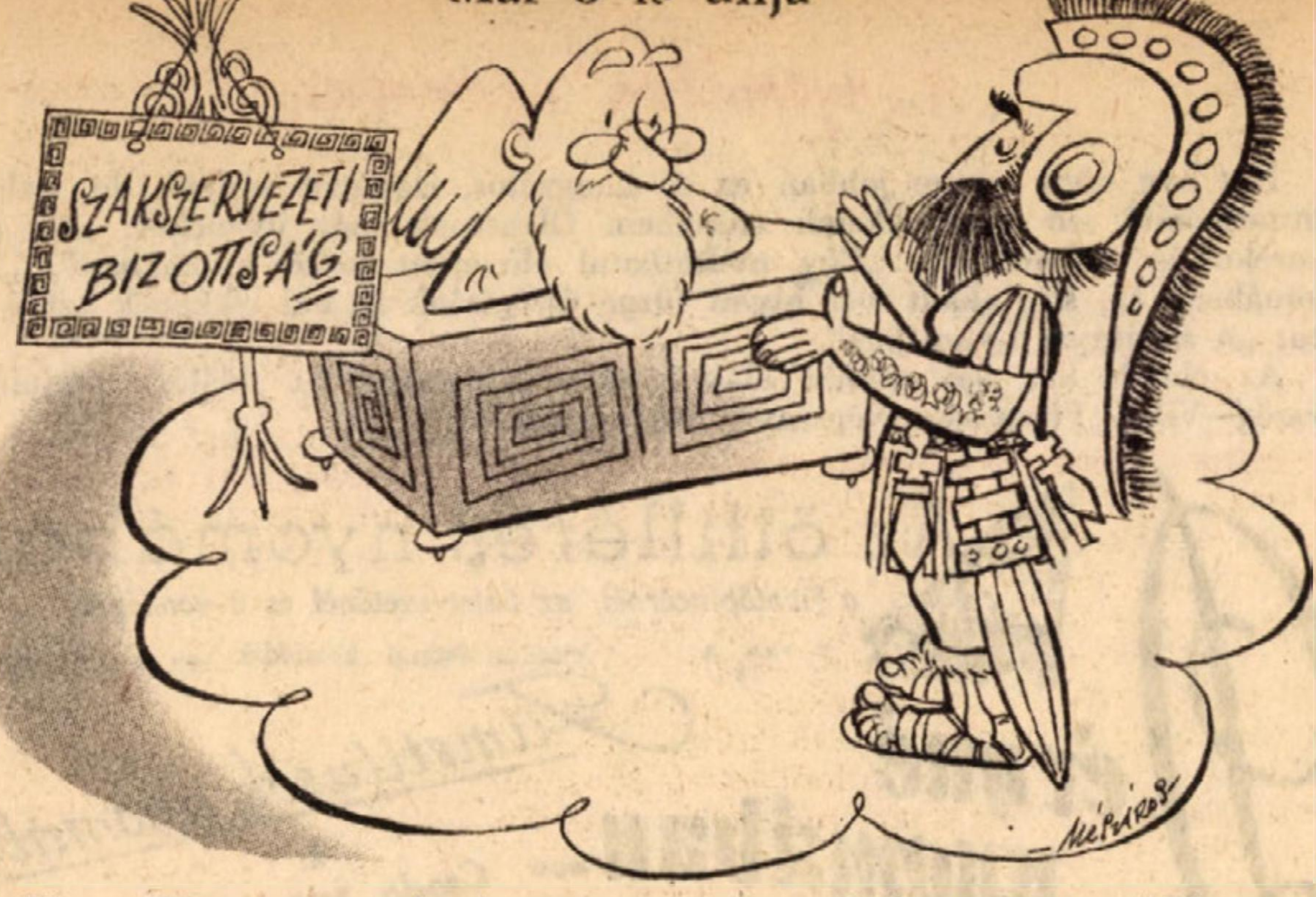
Lant zengett talán ennél ércesebben,
De vágy nem izzott még ily hőfokon,
A forró éjben ébren álmodom,
S fehérséged kívánom önfeledten.

Hideg vagy, mint a carrarai márvány,
A fény, ha rádnéz, százszínű szivárvány,
Szegény szívem érted hiába ég,

S midőn agyam már száraz szalmaboglya,
Cserepes ajkam halkan azt dadogja:
— Bár gyakrabban lehetnél enyém Jég...!

Dalmáth Ferenc

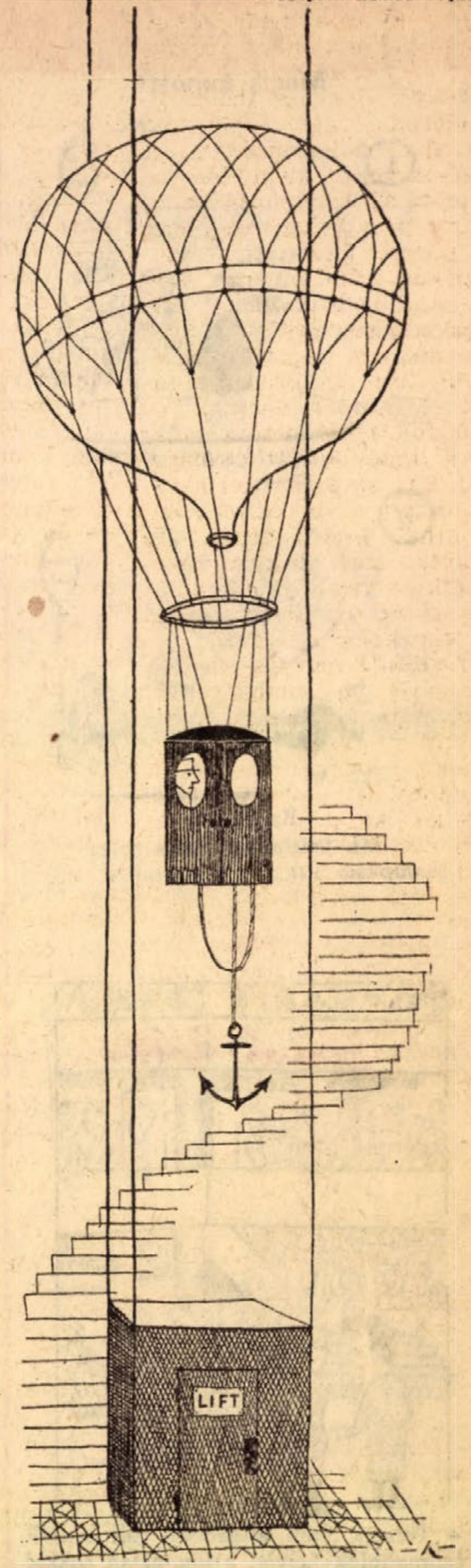
Már ő is únja

– Mars: Kérem szépen, legalább tízezer éves szolgálatom van... Mikor nyugdíjaznak már?!

Újrendszerű felvonó

Kaján Tibor rajza

A ravasz Bebők

Természettudományos feldolgozásra való tekintettel, Bebők a Messiást se várta jobban, mint az idei szabadságát. Ő volt ugyanis a Léggömbfúvó Vállalatnál a „Ne nyáron üdüljünk" jelszó gyakorlati megvalósítója, télen viszont a kultúrcsoport kötötte le minden szabadidejét, ahol vállalati hőstenorként működött közre. Egyébként a 25 636-os kulcsszám alatt, mint bélyegpárna nedvesítő volt besorolva.

Végre azonban mégis kézhez kapta az oly hőn óhajtott beutalót, két hétre, Balatonpancsodra. Mondják, csodálatos hely: az ember igazán kipihenheti magát — ha nem visz sok pénzt magával. Bebők tehát a legvérmesebb reményekkel készülődhetett.

Az elutazása előtti napon mindenkitől érzékeny búcsút vett az irodában, mire az igazgatóhoz ért, a meghatottság a torkát fojtogatta. Mert azért csak fájt neki, hogy éppen most nyáron, a legnagyobb léggömb-fogyasztás idején hagyja ott szikkadó bélyegzőpárnáit.

Az igazgató azonban jóságos volt.

— Menjen csak nyugodtan, kedves Bebők. Ha más téren nem is, de a bélyegzőpárnanedvesítésben szerencsére számottevő szakember-utánpótlással rendelkezünk...

S az igazgató megnyugtató szavainak valóban óriási hatása volt. Bebők fejéből kiszállt a vér, reszketni kezdett, mint a nyárfalevél, s a fogai zörögtek hozzá. Az utcán már magában beszélt.

— Ezért küldtek hát olyan előzékenyen üdülni? Küldtek? Kényszerítettek! Ezt a rafinációt! Mert már van utánpótlás, mert a Bebőkre már úgysincs szükség! Reám, aki csak azért nem kapott még kitüntetést, mert az illetékeseknek eleddig nem jutott eszükbe, hogy ebben a szakmában is lehet valaki kiváló dolgozó...

A villamoson már annyira izgatott volt, hogy a fogantyú helyett a szomszéd fülébe markolt.

— Maga őrült! — ordította az alkalmi kapaszkodó gazdája.

Pedig tévedett: Bebőknek most jött meg igazán az esze. Ha a vállalat ravaszkodik, ő is tud ravaszkodni!

Először is másnap nem utazott el Balatonpancsodra; még mit nem! Hogy addig kitörjék a nyakát? Otthon viszont szünet nélkül azon törte a fejét, hogy két hét múlva milyen ellenérvekkel szerelje le az igazgató szemenszedett vádjait. Egyszer-egyszer a vállalat elé is odamerészkedett álruhában, hogy kifigyelje, nincs-e új arc az irodaiak között. Közben délelőttönként női hangon felhívta egy-egy kollégáját.

— Halló, itt a Főigazgatóság beszél. Felvilágosítást szeretnénk kapni Bebők Elekről.

— Kérem, a legrendesebb dolgozók egyike. Éppen jutalom-üdülésen van...

Néhány nap múltán Bebők már őrjöngött. Ezt az aljas, képmutató társaságot! Pedig jól tudják, mi készül ellene, de nincs közöttük egyetlen becsületes ember se. Ez egy Léggömbfúvó Vállalat? Neeem! Ez Szodoma és Gomorra együtt, az összes peremkerületekkel!

*

...Amikor felébredt, zúgó fejjel nézett körül az idegen, hófehér helyiségben. Csodálkozásából az ágy végénél álló igazgató gyengéd hangja zavarta fel.

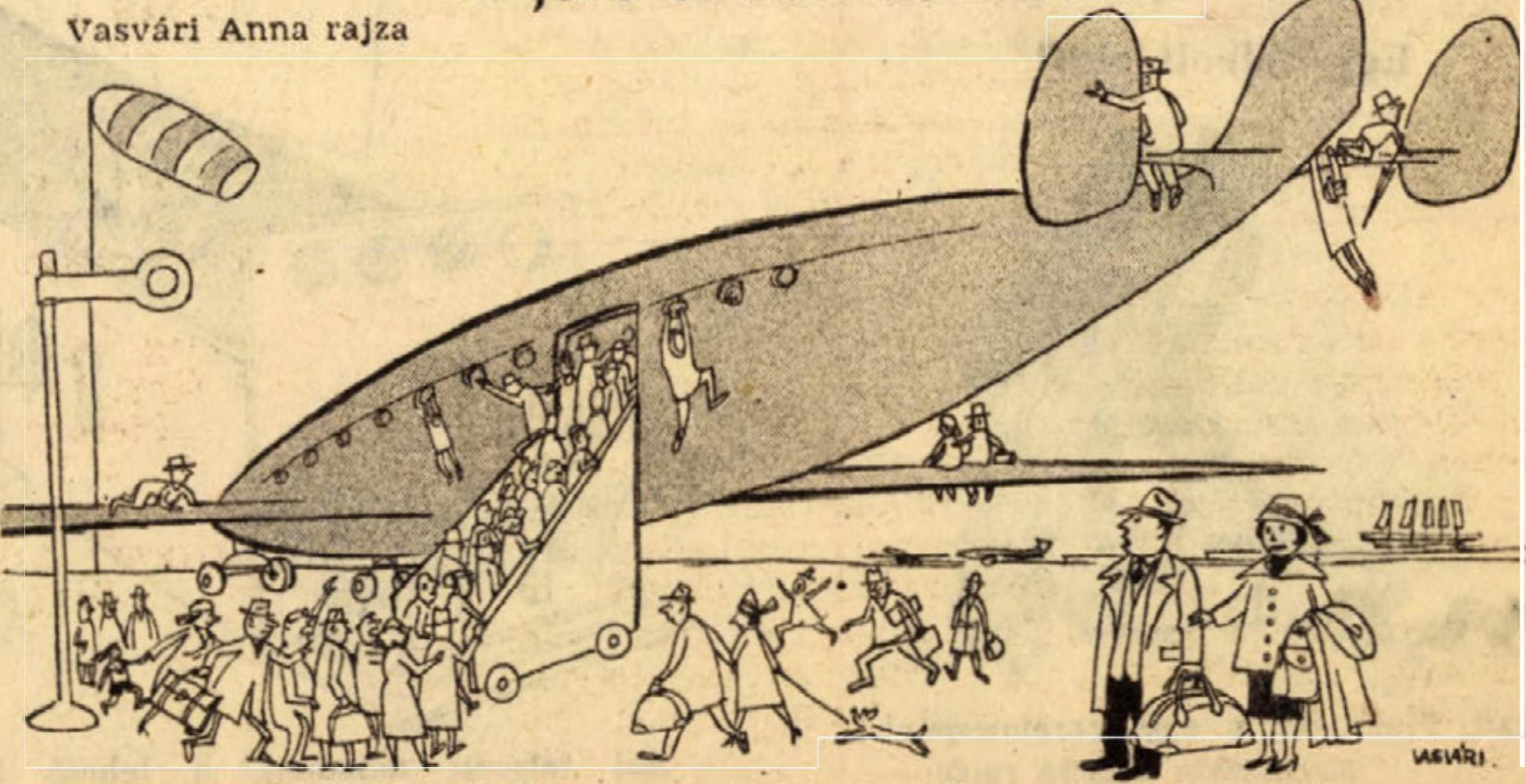
— Nagyon sajnáljuk, kedves Bebők. El se tudjuk képzelni, hogy történhetett... Pedig mostanában többször érdeklődtek maga után a Főigazgatóságtól, nyilván céljuk volt magával...

— Léggömbfúvó viperák! — üvöltött fel Bebők, s már ugrott volna az igazgatónak, de a kényszerzubbony nem engedte se kezét, se lábát.

Németh Géza

A jövő század közlekedése

Vasvári Anna rajza

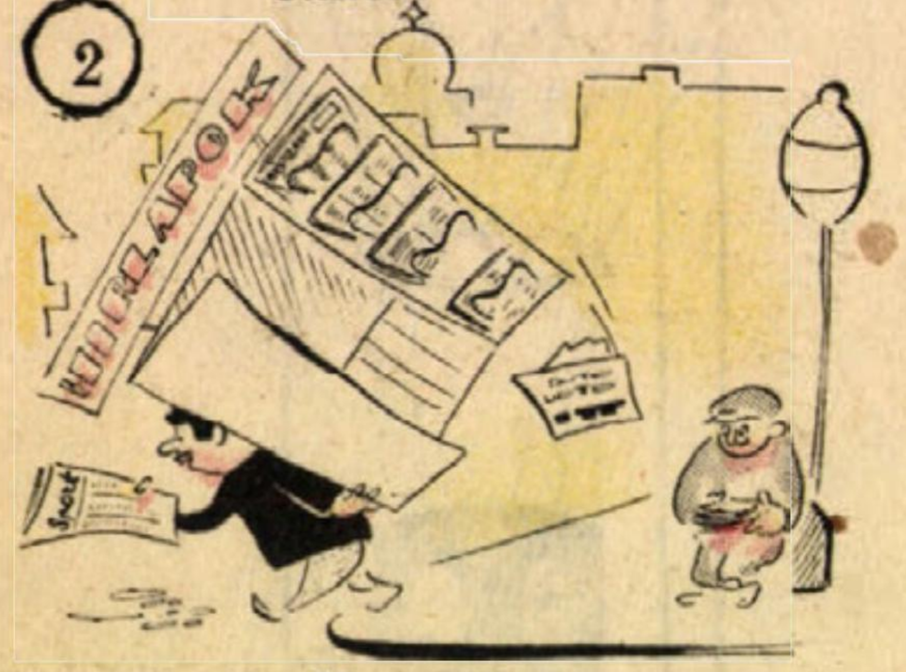
– Mondd fiam, ne menjünk inkább mégis villamoson?

Ötletpályázatunk anyagából

Mégis kapott!

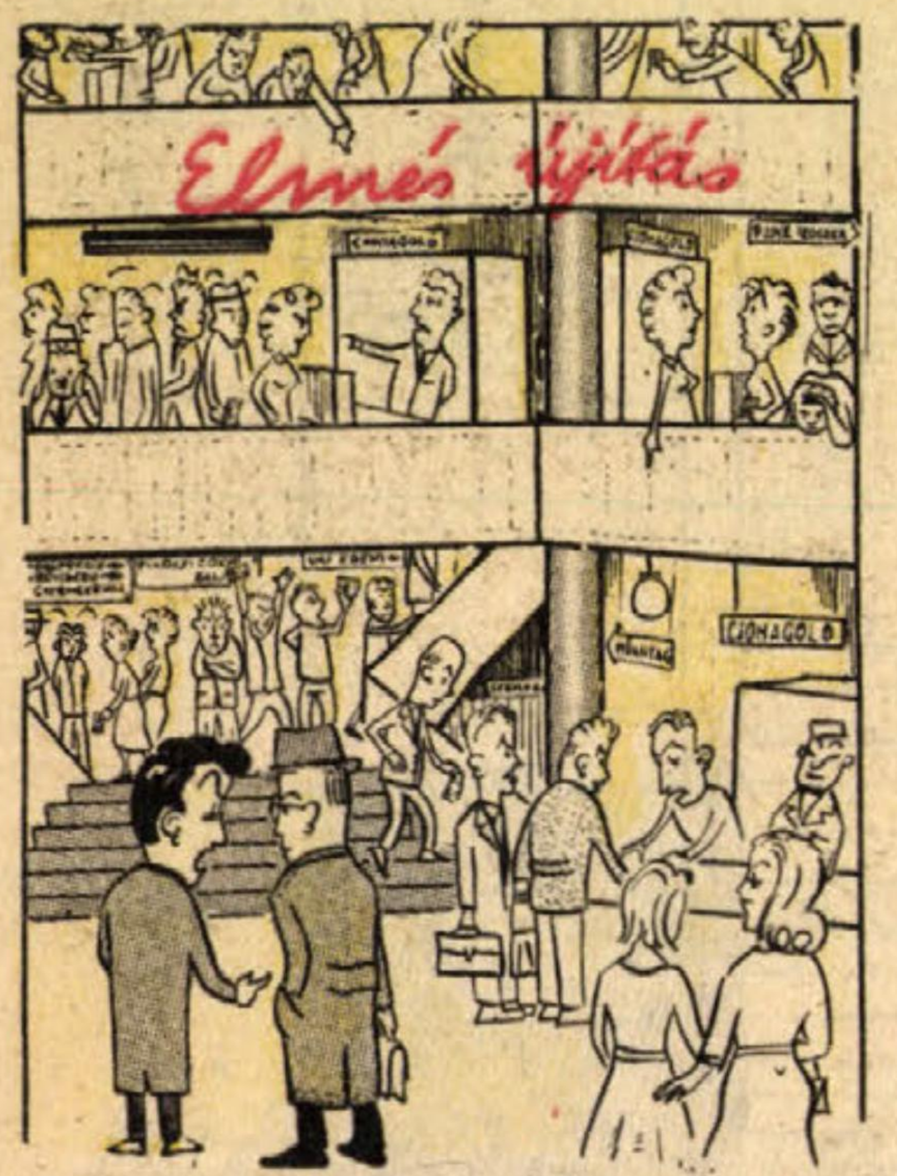

– Sportújságot kérek!
– Nincs!

Kapott!

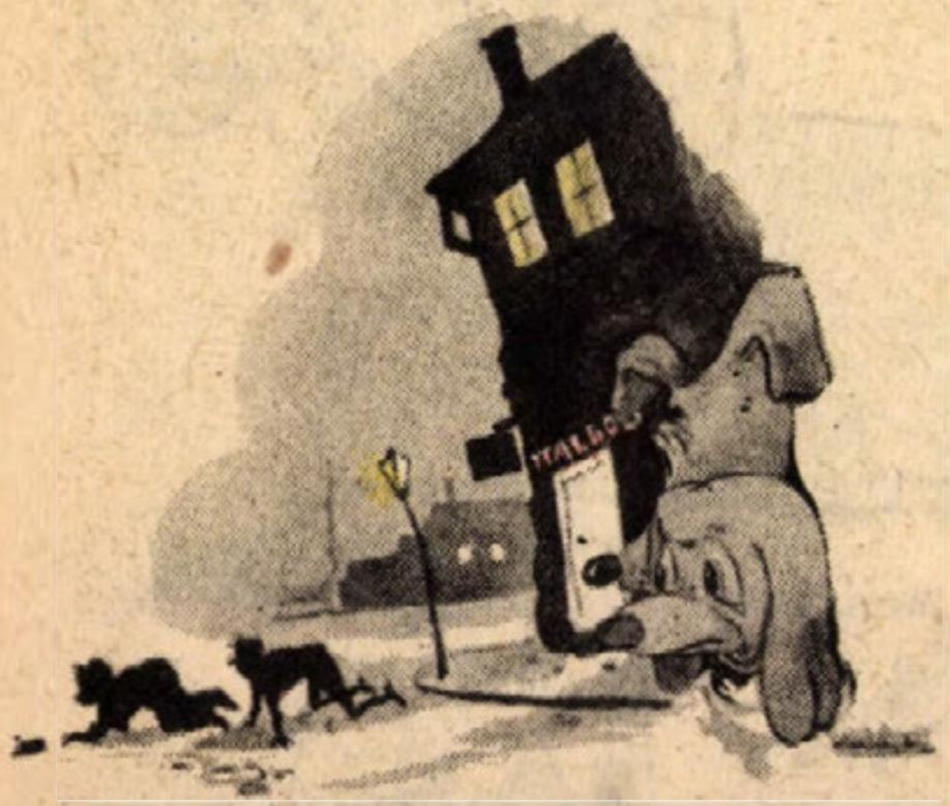
Ifj. Czifferszky Béla rajza
Budapest, VII., Rottenbiller u. 4/a.

– Tetszik tudni, állandóan változtatjuk a csomagolók helyét, s így aztán sokkal nagyobb a forgalom!

Simon Károly rajza
Budapest, IV., Dózsa Gy. út 26.

Egy italbolt előtt

– Nézd, Floki, ott is egy szerelmespár!

Karmazsin László rajza
Budapest, IX., Mester u. 22.

A „nyomában" nyomában...

Két éve dívik egyre jobban ez a hangzatos, izgalmat sejtető, de valójában semmitmondó szó újságcikkeink címeiben. Olvastunk már ilyeneket: „Az anyagtakarékosság nyomában", „Egy méltatlanul elfelejtett költő nyomában", „Iharos nyomában" (!), sőt, akadt már olyan fürge újságírónk is, aki cikkének ezt a címet adta: „A szputnyik nyomában".

Az elmúlt hét *két napján* alábbi négy „nyomában"-t találtuk lapjainkban. (Ország–Világ, Filmvilág, Népszava, Rádióújság.)

Nem futná többre az újságírók leleményéből?

Tömény szeszt is árusítanak a kórházi büfékben

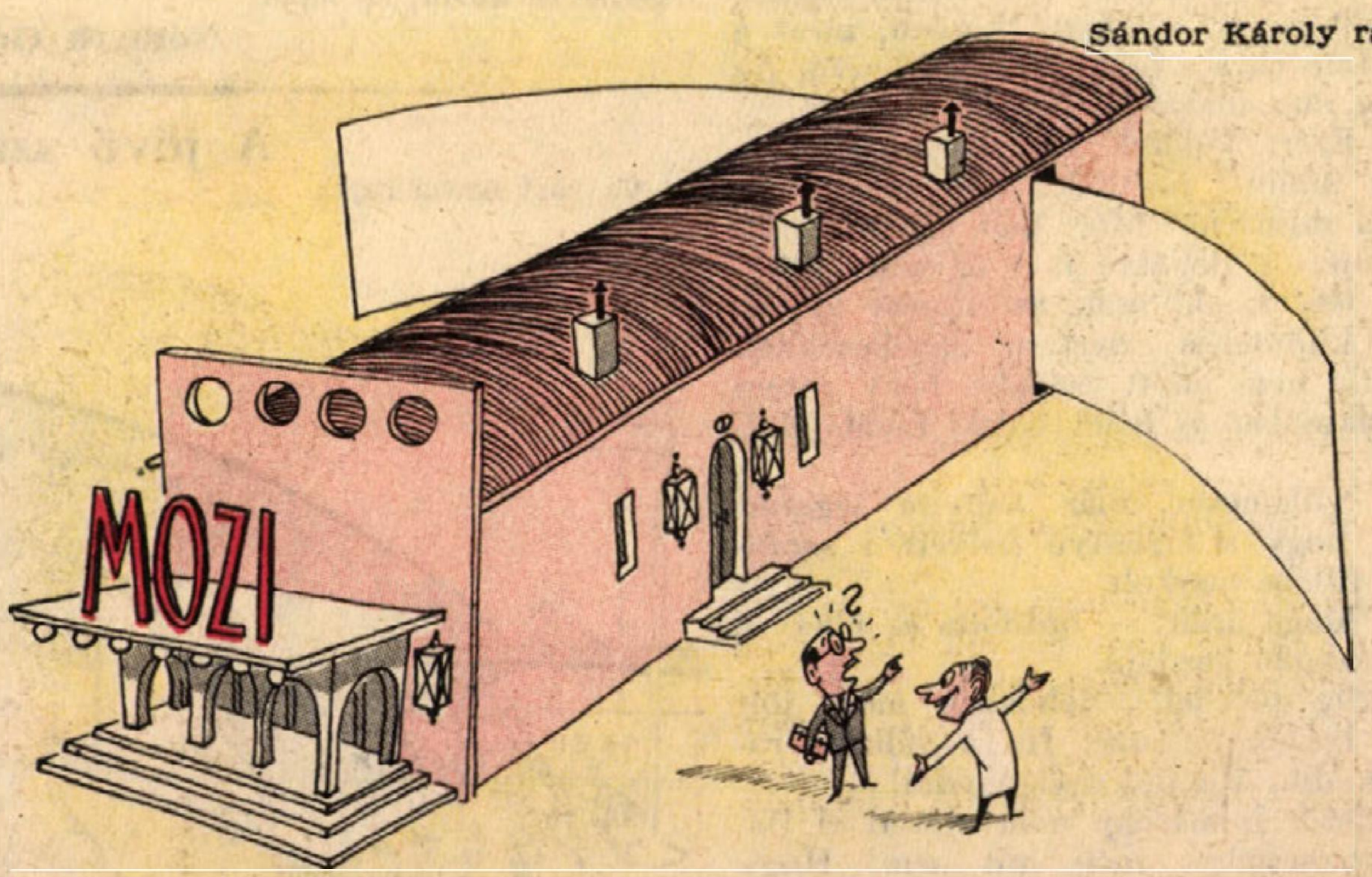
Vasvári Anna rajza

– Szájon át lesz, vagy intravénásan?...

Így értette

Sándor Károly rajza

– Azt tetszett mondani, a lehető legolcsóbban alakítsuk át szélesvásznú mozivá...

Ludas Matyi Színpada

Nagy különbség

(Villámtréfa)

Első feleség (siránkozva jő): Ez borzasztó! Ez borzasztó! A Lajos már megint a kocsmában van!

Második feleség (kíváncsian): Melyik kocsmában?

Első: A „Három jóbarát"-ban. Anyukám, egyetlen fröccsöt iszom és jövök — mindennap így kezdődik!

Második (érdeklődve): Bent volt a kocsmában?

Első: Onnan jövök. Mindennap bemegyek érte és egyszer sem tudom hazacipelni.

Második (élénken): Ismeri a férjemet? Nem látta bent?

Első: Persze hogy ismerem, látásból ismerem. Nem volt bent. Az enyémet bezzeg ott találtam.

Második (idegesen): A férjem nem volt a kocsmában?

Első: Minden pénz abba az átkozott fröccsbe megy! De én ezt nem bírom sokáig!

Második (türelmetlenül): Lehet, hogy ott volt a férjem, csak nem látta. Biztos, hogy nem volt ott?

Első: Mondom, hogy nem láttam. Az enyémet, azt igen. Anyukám, csak egy fröccs . . .!

Második (dühvel): Csak menjek haza! Majd meglátja, hogy mit kap!

Első: Mert nincs a kocsmában? Hűha, hát hová jár a férje?

Második: Mit tudom én, futballmeccsre vagy sakkozni, vagy azóta már otthon döglik! A lelkiismeretlen disznó!

Első (álmélkodik): Inkább inna? Inkább kocsmázna?

Második: Törődne egy kicsit a családjával! A keresetével! De nem, ő nem megy a kocsmába, ő meccsre megy, vagy sétál, levegőzik!

Első (bután): Inkább inna?

Második: Ne legyen már ilyen értelmetlen! Hát a maga férje nem a kocsmában alapozza meg a keresetét?

Első: Talán hogy elissza!

Második: Az ám! Hogy elissza a művezetővel! A művezetőjével! De attól kapja meg másnap a legjobb munkát, a művezetőjétől! Attól keresi meg a rendes pénzt! Mert ki kapja aztán a legjobb munkát? Nem az, aki együtt iszik a művezetővel? De ha én nem várom meg egy nap a gyárkapuban és nem viszem be a kocsmába, akkor nem törődne a családjával, akkor képes rá, hogy egyenesen hazajöjjön! Én mondom magának, hogy megvert az isten vele!

Első: Már látom, hogy miért nem könnyű magának sem. De énnekem sem könnyű! Mert az enyémet, hallja, hogy el sem tudom húzni a söntéspult mellől!

Második: Olyan nagy baj az?

Első: Addig nem is volt baj, amíg egyszerű munkás volt, mint a maga férje! De most már baj! Most már nincsen értelme a fröccsözésnek.

Második: Miért? Most már micsoda a férje?

Első: Művezető.

(Gyors függöny)

(Somogyi)

INDISZKRÉT KOPOGTATÁS

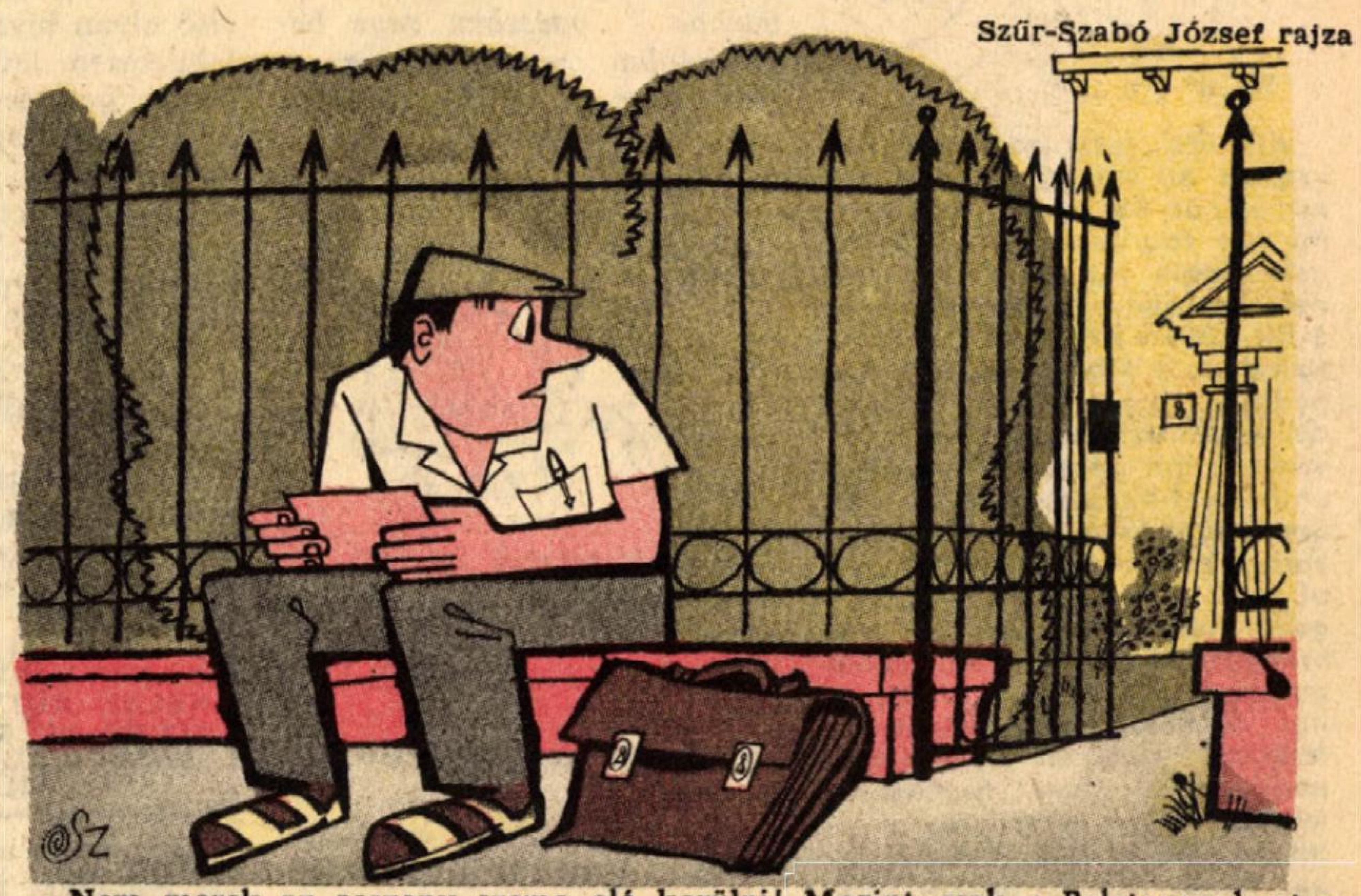
Toncz Tibor rajza

– Juj, nem szabad! . . .

Az élet nem csupa öröm

Szűr-Szabó József rajza

– Nem merek az asszony szeme elé kerülni! Megint csak a Balatonra kaptam beutalást . . .

Kényelem

Réber László rajza

Le a bürokráciával!

Egy intézkedés jelentős évfordulója

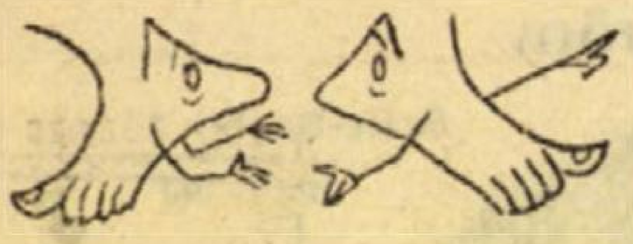
A napokban ünnepeltem, szűk baráti körben, egy e lap hasábjain napvilágot látott írásom megjelenésének két esztendős jubileumát.

A cikk – hajdanán – nehezményezte, hogy az Engels téri kútépítkezés – enyhén szólva kissé vontatottan halad. Szerintem a technika századában rövidebb idő alatt is meg lehetne oldani ilyen természetű feladatot.

Ha az illetékesek a dolgot másként látnák, csupán arra kérem őket – az építkezést még mindig körülvevő betonkerítést nyilvánítsák műemléknek, részint városszépészeti szempontból, részint kegyeletből – magas korára való tekintettel . . .

d. f.

Pedikür

Állandó tatarozási készültségben áll hónapok óta a Lenin körút 65. szám alatti állami női fodrászüzlet, a vendégek mégis hűségesen kitartanak. Csupán azt az egyet nem értik, miért szüntették meg az üzletben a lábápolást. Talán a pedikür nem tartozik a jövedelmező üzletágak közé? Viszont a jól ápolt láb legalább annyira hozzátartozik a nők ápoltságához, mint amilyen elengedhetetlen férfiaknál a napi borotválkozás. Azok a dolgozó nők, akik egész nap álló munkát végeznek vagy sokat gyalogolnak, nagyon is igénylik a szakavatott masszázs frissítő hatását. Helytelen, hogy az új állami fodrászüzletekben nem vezetik be a pedikürt. Az meg egyenesen hiba, hogy ott is beszüntetik, ahol ezzel már korábban foglalkoztak.

re-né

Nem világvárosi

látvány a Lenin körút és Majakovszkij utca sarkán levő Délibáb eszpresszó sarokhelyisége. Ebben a házban régebben nagy kávéház volt, amelyet – egyáltalán nem célszerűen – apró üzletekre parcelláztak fel. A kávéháznak egy része Délibáb eszpresszó néven vendéglátóipari üzem maradt. Ehhez a keskeny, hosszúkás, mindig sötét, rosszul világított eszpresszóhoz csatolták a kávéház volt sarokrészét, amelyben hosszú ideig ajándékbolt volt. Igen ám, de ahelyett, hogy ezt a részt teljesen az eszpresszóhoz építették volna, ablaknélküli nyári helyiséget csináltak belőle. Ha esik az eső, nincs ablak, amit be lehetne csukni. Ebben az eszpresszó-részlegben ócska, kényelmetlen vasszékek vannak és egészben véve barátságtalan, vigasztalan ez a hely. Kopott vidéki pályaud-

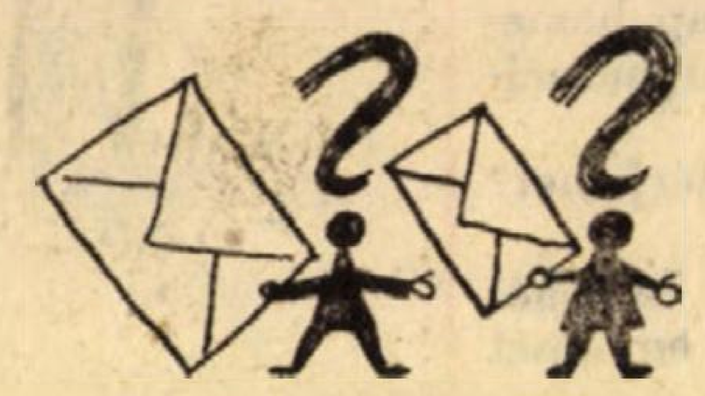
vari váróteremhez hasonlít. Az elmúlt télen kis üvegablakokból álló rámát helyeztek el a nyílásokba, a pinceablakokhoz hasonlókat. A VII. kerületi VV jól teljesíti tervét, minden üzeme látogatott, jelentékeny nyereséget mutatnak ki, ezért érthetetlen, hogy miért húzódoznak az eszpresszó korszerű rendbehozatalától?

(–sti)

Feladó kerestetik!

Tiszacsermely község tanácsa két átiratot kapott, amelyekben valamilyen hatóság (erre a hivatalos nyelvezetből lehet következtetni) arra kéri őket, hogy Varga János és Matyasovszky Mihály pontos címét közölje vele.

Tiszacsermely szívesen eleget tenne a kérésnek, ha tudnák, hogy kinek küldjék el az értesítést. A feladó hivatal ugyanis a nevét és a címét eltitkolta.

Tekintve, hogy nem ez az első olyan hivatal, amely ilyen felületesen levelez, nem ártana, ha gondosan ügyelnének a feladó hatóság vagy hivatal megjelölésére.

Jelen esetben ezt Palóczi István kirendeltség-vezető és Makláry ügyintéző (vajon hol dolgozhatnak?) elmulasztotta.

Szegedről kérdezik

A Takaréktár utcai halászcsárdában van egy tábla a következő szöveggel:

> 18 ÉVEN ALULIAKNAK E HELYISÉGBEN TARTÓZKODNI, LÁRMÁZNI ÉS ÉNEKELNI, KUTYÁT E HELYISÉGBE HOZNI RENDŐRHATÓSÁGILAG SZIGORÚAN TILOS!

Tekintettel arra, hogy én jóval elmúltam 18 éves, nyugodtan dorbézolhatok?

Gehér László,
Szeged

Mi történt a Corvin Mozi telefonjával?

Már az „Apák és fiúk" című filmnél is próbálkoztam. A Corvin Mozi száma állandóan mással beszélt. Gondoltam, jól megy a film, sokan rendelnek jegyet telefonon, várok. Hiába vártam: szünet nélkül mással beszélt. Aztán jött a műsorváltozás. „Az utolsó paradicsom"-nál már konok lettem. Próbálkoztam pénztárnyitáskor, délután, páros és páratlan napokon – a mozi rendületlenül mással beszélt. A posta telefonügyelete megvizsgálta a Corvin Mozi örökké foglalt telefonját: a kagylót egyszerűen a készülék mellett tartják, nehogy zavarják a mozit a jegyigénylők. Most már azt is értem, miért beszél állandóan mással az Uránia Mozi is . . .

(E–t)

Két távirat Mátraházáról

ÚTFENNTARTÓ VÁLLALAT
GYÖNGYÖS

Egy hónappal ezelőtt kezdték az országút olajozását Mátrafürednél Stop Két hét múlva a 12-es kilométerkőnél leálltak Stop Mátraháza a 13-as kilométerkőnél van Stop Az üdülők központjában vasárnaponként 2-300 gépjármű porát nyelik a nyaralók Stop Itt miért nem portalanít a Gyöngyösi Útfenntartó Vállalat Stop Miért hagyták abba? Talán babonásak?

SZOT üdülő-vendégek,
Mátraháza

MÁVAUT IGAZGATÓSÁG
BUDAPEST

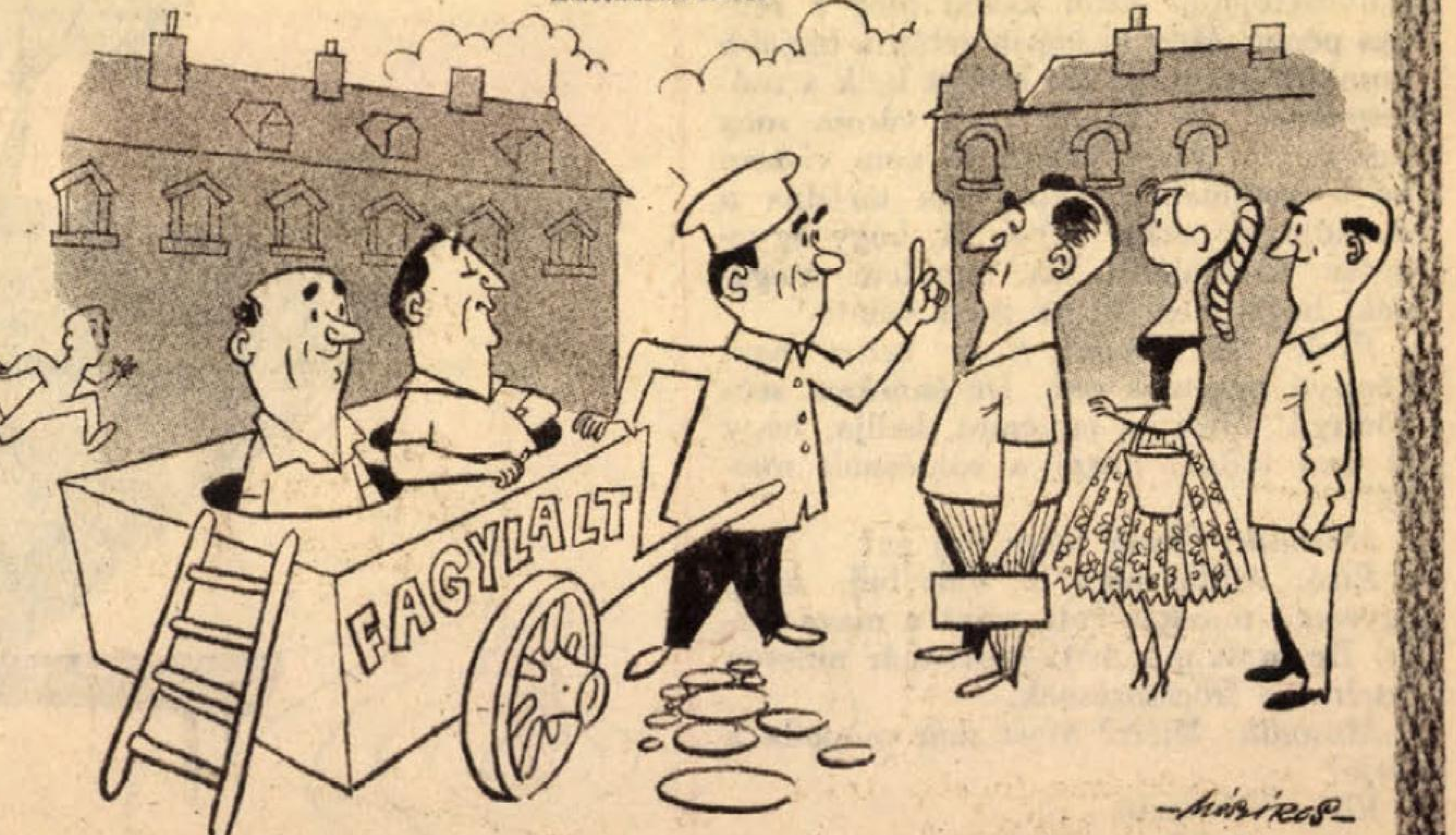
A Budapest—Mátraháza—Kékestető MÁVAUT-járat zsúfolt, meleg, szellőzetlen Stop Miért engedik dohányozni az utasokat? Stop Dohányozzanak a megállóknál a szabadban!

S. R.-né, Budapest

Ideiglenesen

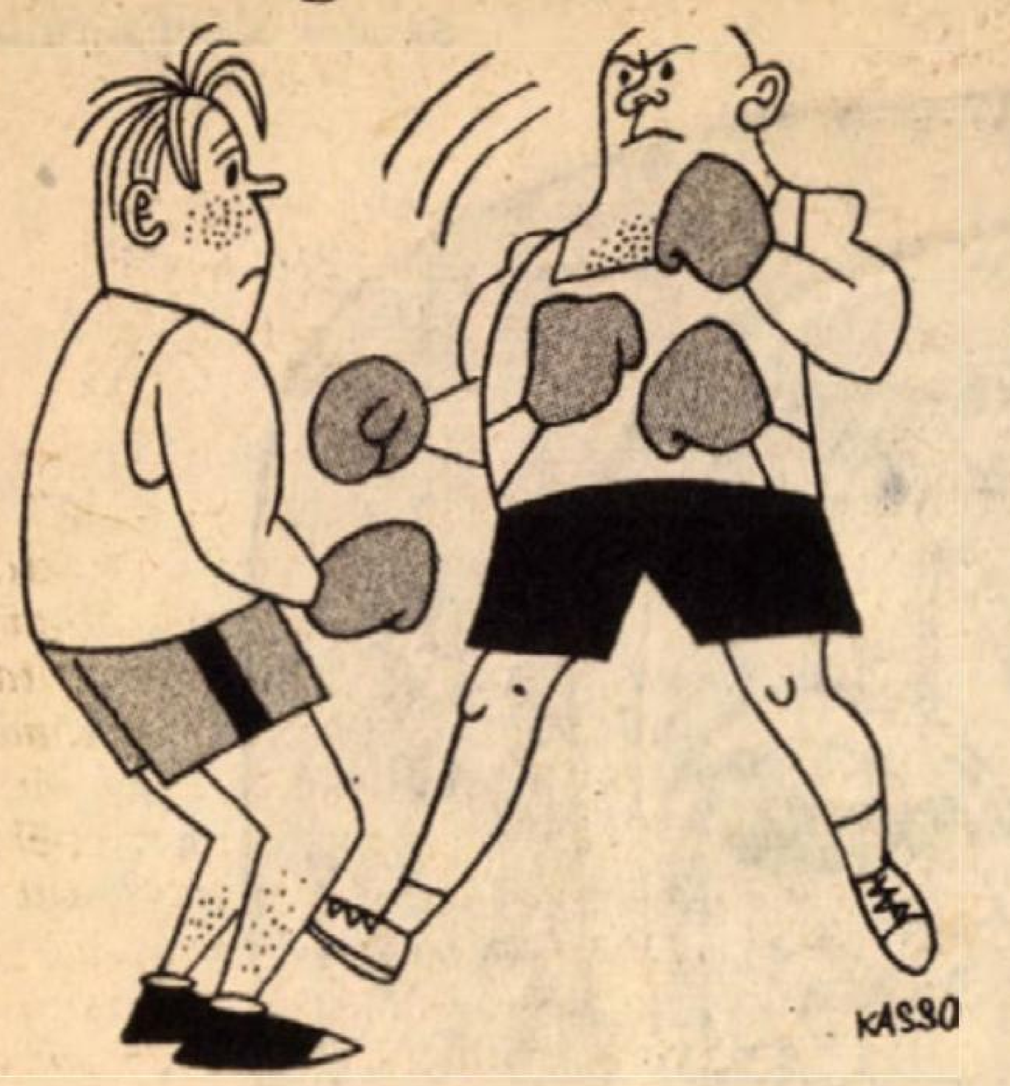

Kánikula

– A fagylalt elfogyott, de egy forintért két percig beleülhetnek!

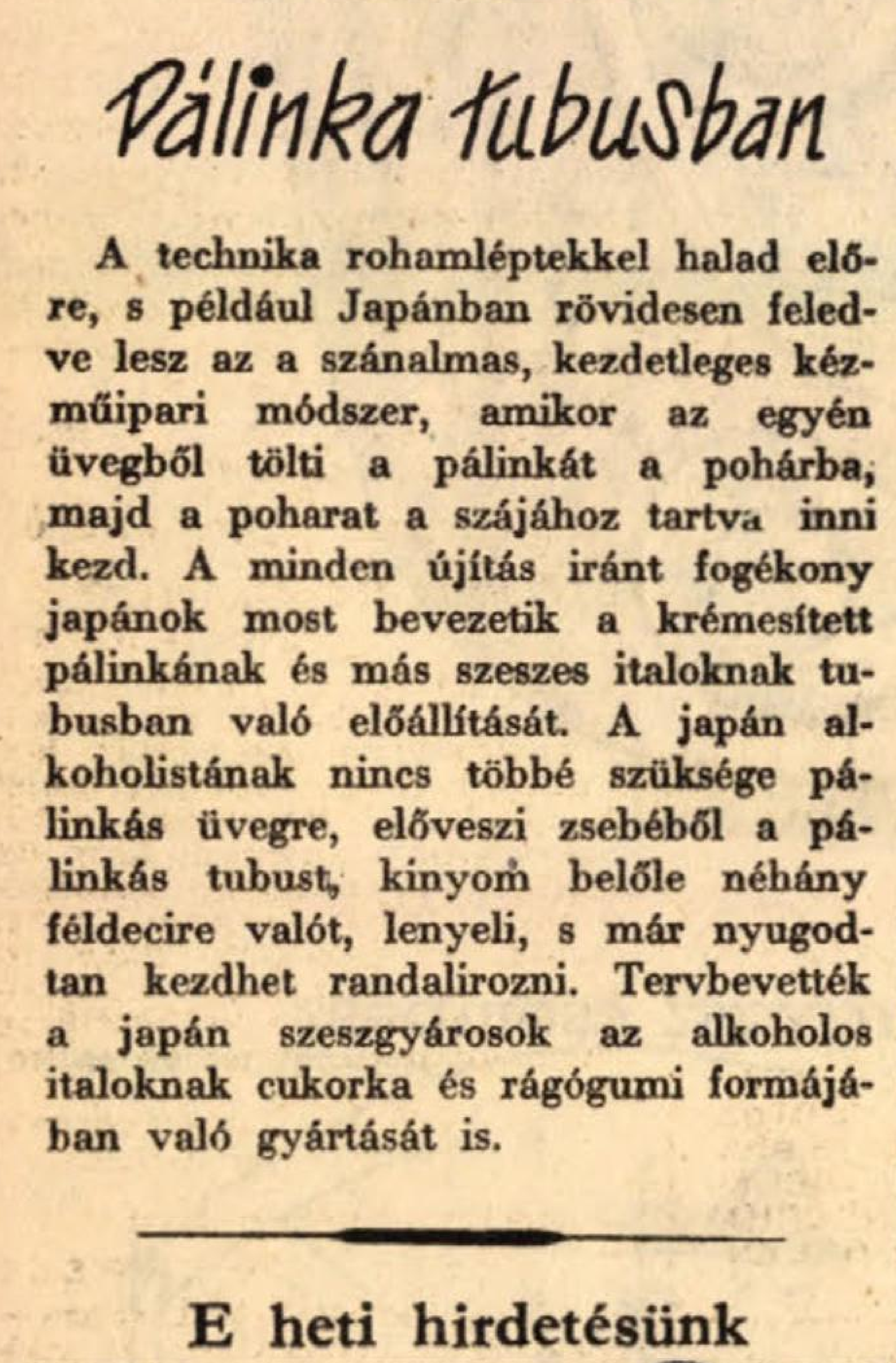
Megtévesztő trikó

Pálinka tubusban

A technika rohamléptekkel halad előre, s például Japánban rövidesen feledve lesz az a szánalmas, kezdetleges kézműipari módszer, amikor az egyén üvegből tölti a pálinkát a pohárba, majd a poharat a szájához tartva inni kezd. A minden újítás iránt fogékony japánok most bevezetik a krémesített pálinkának és más szeszes italoknak tubusban való előállítását. A japán alkoholistának nincs többé szüksége pálinkás üvegre, elővesz zsebéből a pálinkás tubust, kinyom belőle néhány féldecire valót, lenyeli, s már nyugodtan kezdhet randalirozni. Tervbevették a japán szeszgyárosok az alkoholos italoknak cukorka és rágógumi formájában való gyártását is.

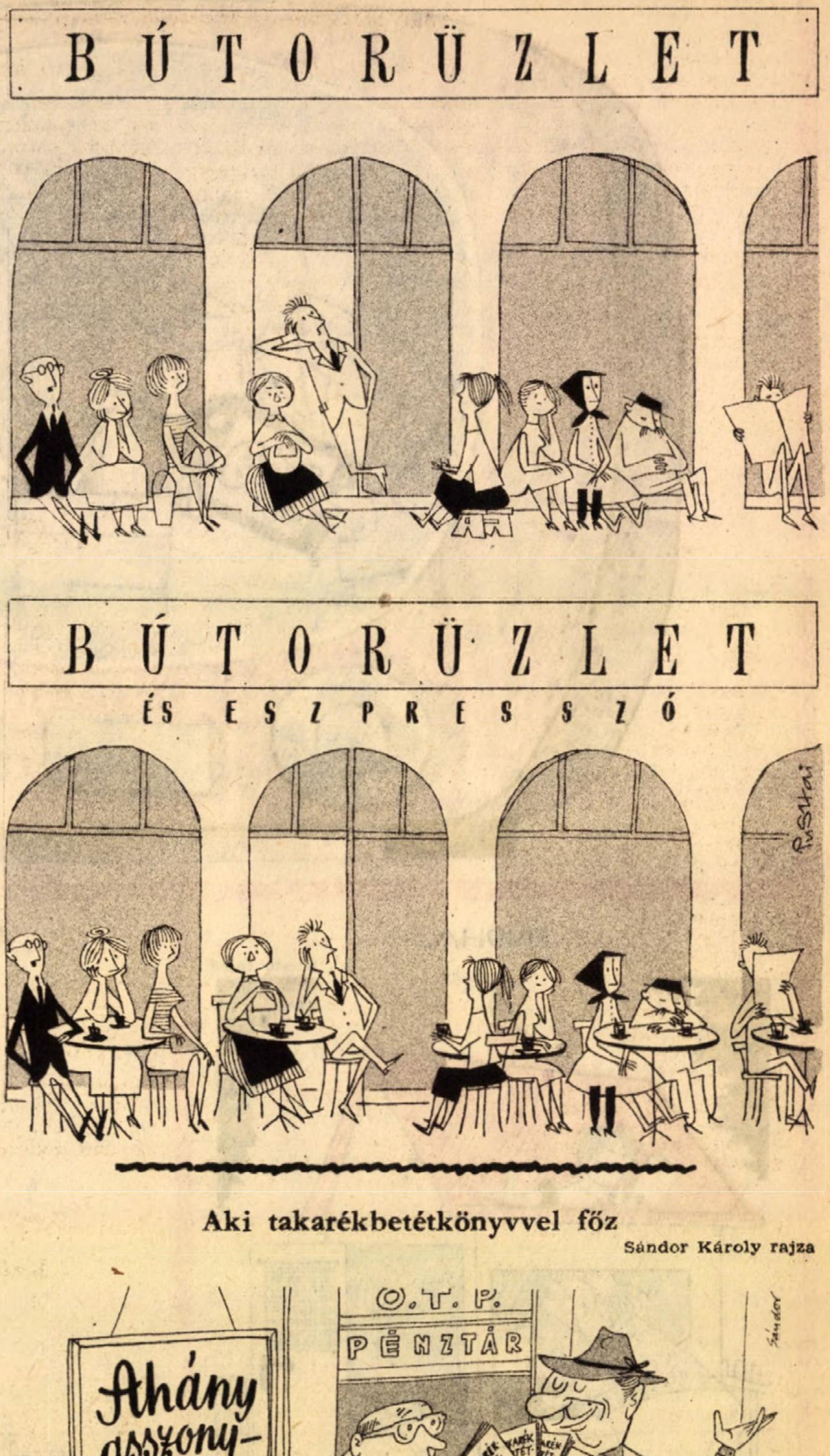
E heti hirdetésünk

– Ne kísérletezz tovább, Lajos, ismét kapható a ROYAL OPERA; valódi méhpempős krém!

Praktikus megoldás

Pusztai Pál rajza

Aki takarékbetétkönyvvel főz

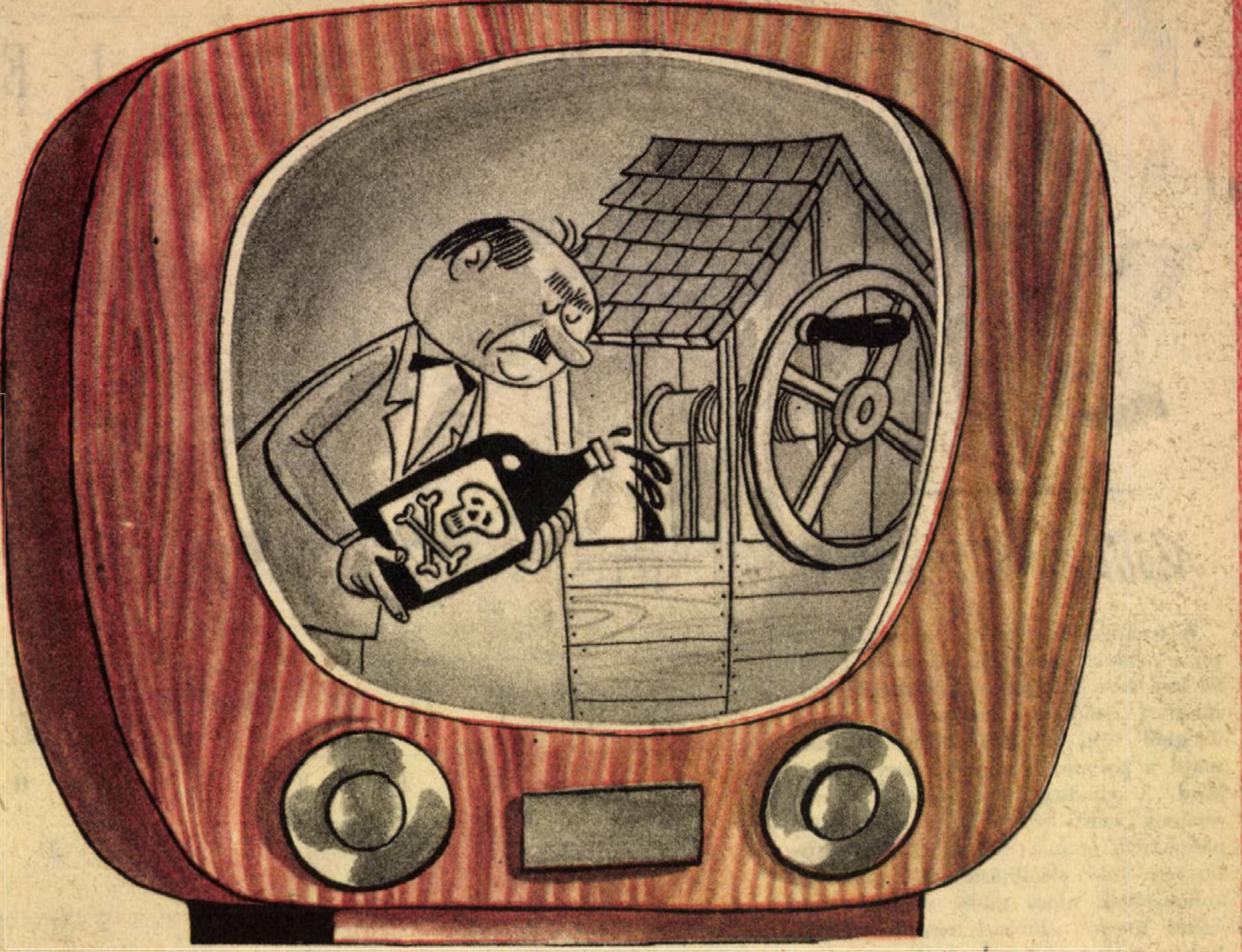
Sándor Károly rajza

– Tudja, pénztáros úr, én még szeretek egy kicsit jobbra-balra udvarolgatni . . .

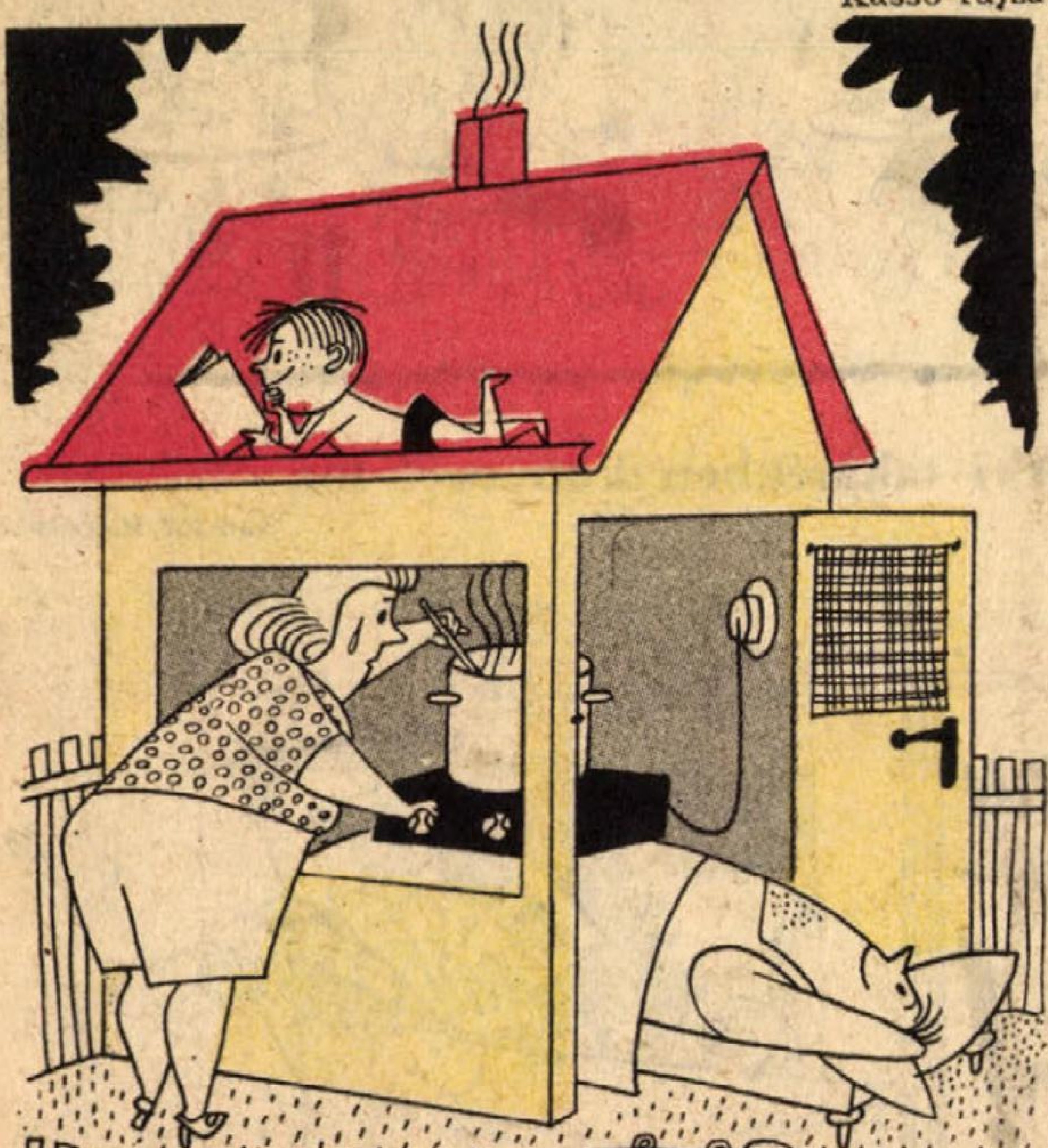
MŰKÖDIK A SZABAD EURÓPA RÁDIÓJA

Sándor Károly rajza

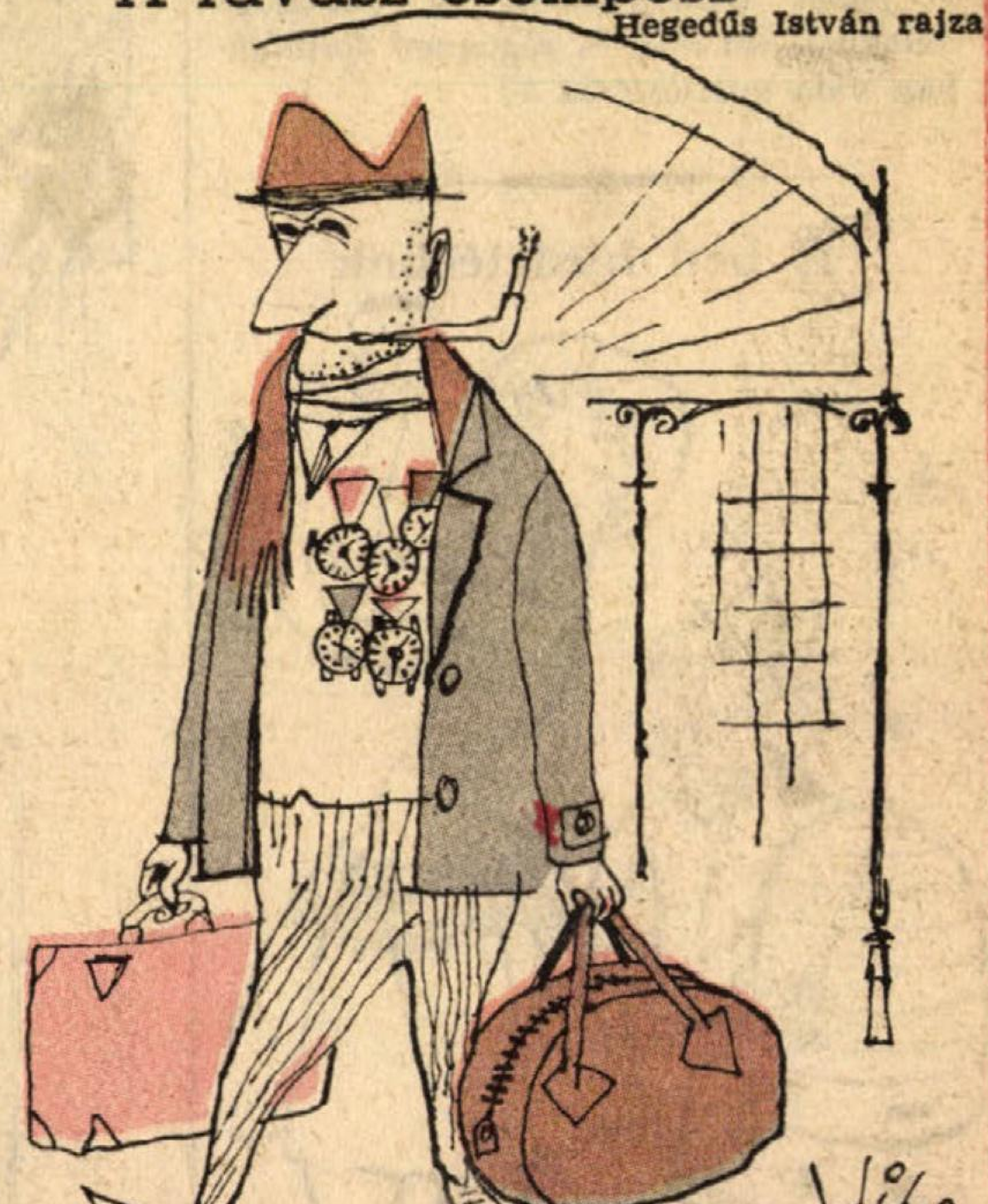
VIKENDHÁZ

Kasso rajza

A ravasz csempész

Hegedűs István rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.